

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE VERZONKEN STAD

N° 2245

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

DE VERZONKEN SCHAT

HOOFDSTUK I

DE ONDERGANG VAN DE « TASMANIA »

De nacht had zijn donkere vleugelen over het aardrijk en de oceaan uitgespreid en zowel het water als het zwerkwere waren inktzwart.

Angstig staarden de passagiers van de « Tasmania » in de duisternis, als hoopten zij van uit het onbekende hulp te zien opdagen.

Want het stoomschip « Tasmania », op reis van Australië naar Plymouth, was in het Noorden van de Golf van Biskaye door een hevige storm overvallen.

Bergen dreigend zwart water en heuvels van schuim, dat tegen de ruiten van het afgesloten promenadedek in honderdduizende druppels uiteenspatte,

deden het schip, hoewel het groot en sterk gebouwd was, als een notedop dobberen op het verraderlijk element.

Het rolde en stampde zo, dat het verblijf aan dek vrijwel onmogelijk was, terwijl het beneden, in de nauwe gangen en in de kleine hutten, misschien nog angstiger was dan boven, waar men tenminste de storm hoorde gieren en het gekolk van het wilde water zag.

Aan dek keek men in de strakke, ernstige gezichten van kapitein en stuurlieden, die als onbewogen de storm tegemoet voeren. Zij wisten wel, de ervaren kapitein en zijn staf, dat de Golf van Biskaye niet zonder reden het zee-

mansgraf werd genoemd en in stilte werd er menige wens geuit voor een behouden overtocht uit dit gevaarlijkste aller wateren.

Met geweld beukte de noordooster storm de wateren, zweepde de golven huizenhoog op en stuwde het wilde water naar de oceaan.

Nu en dan echter wezen lichten in de verte er op, dat de boot, zij het dan ook langzaam, vorderde en na uren, die elke passagier een eeuwigheid hadden toegeschenen, kondigde de eerste stuurman aan, dat men het Kanaal naderde.

Wie menen mocht, dat hiermede het gevaar was bezworen, zou zich echter vergissen. Wel is het Kanaal misschien niet zo wild als de Golf van Biskaye maar een korte golfslag, opgezweept door de wind, kan zeer gevaarlijk worden en heeft menig schip ten ondergang gedoemd.

Bij de ingang van Het Kanaal, toen de orkaan de boot tegenwoel, veranderde het toneel. De positie werd gevaarlijker. De Scilly-eilanden waren reeds gepasseerd, het doel der reis, Plymouth, niet ver meer, maar het schip kwam bijna niet van zijn plaats.

Zwaar werkten de schroeven. De boot kraakte in al haar voegen, boog zich her- en derwaarts als een wild dier, hief dan eens de voorstevan hoog ten wolkenbedekte hemel, schoot dan weer in de diepte, zodat zij van tijd tot tijd geheel overspoeld was door de woeste golven.

Steeds echter kwam het uitstekend gebouwde schip weer ongedeerd van onder de stortzeeën te voorschijn en vocht het moedig verder tegen de woedende storm.

De « Tasmania » borg in haar schoot een kostbare lading. Op geregelde tijden zond de Australische regering de op de goudvelden van Australië gevonden schatten naar de Bank van Engeland. De gouden staven werden dan in de munt tot geld geslagen en door de Bank in omloop gebracht. Zulk een zending bevatte ook thans de boot.

Goed bewaard in ijzeren kisten en geborgen in een aparte ruimte, lag een schat van verscheidene millioenen opge-

stapeld. Deze schat was niet op de gewone, officiële wijze, met buitengewone voorzorgsmaatregelen toevertrouwd aan de « Tasmania », maar als geheime zending was hij schijnbaar als passagiersgoed te Melbourne ingeladen.

De Bank van Engeland had door buitengewoon grote navraag, ten gevolge van de Europese crisis, bijna al het aanwezige gemunte goud afgedragen en naar aanleiding hiervan had ze zo spoedig mogelijk de zending uit Australië verlangd.

De « Tasmania », een prachtig schip, werd gekozen en onder toezicht van een drietal ambtenaren werd de schat naar Engeland gezonden.

Deze drie, de heren Wright, de eerste boekhouder der Bank, die als hoofd van de missie fungeerde, de heer Fox en de heer Allan, zaten in de grote hut, die de heer Wright als verblijfplaats was aangewezen, bijeen.

In deze hut had men betrekkelijk het minste last van het rollen en stampen, omdat zij zich in het midden van het schip bevond.

De heren waren in een ernstige stemming.

— Mijnheren, zei Mr. Wright, de kapitein heeft mij zo juist meegedeeld, dat onze toestand uiterst precair is en dat, als de wind niet luwt, wij gevaar lopen tegen de klippen van de Scilly-eilanden te worden verpletterd.

Het is onze plicht om, in het geval wij inderdaad schipbreuk moeten lijden, de Bank van Engeland te bewijzen, dat wij tot op het laatste ogenblik op onze post zijn gebleven.

Wij zullen daarom een fles in orde maken en daarin de papieren doen, die wij hebben af te leveren.

Degene van ons, die de anderen overleeft, moet, zodra hij gevoelt, dat hij verloren is, de fles in zee gooien.

Wat denkt ge van dit plan?

De heren waren het er mee eens en Mr. Wright nam enige papieren uit zijn portefeuille, die hij in een enveloppe deed, waarop het adres van de Bank van Engeland was gedrukt.

— Hebt ge nabestaanden, wie ge misschien nog enig bericht zouwt willen

zenden? vroeg Mr. Wright zijn medereizigers.

— Ik wel, antwoordde Mr. Fox, een heer van middelbare leeftijd.

— Schrijf dan een paar woorden; ik zal ze bij de enveloppe insluiten, zei Mr. Wright.

Mr. Fox schreef een paar regels op een blad uit zijn aantekenboekje, scheurde dit toen uit en gaf het zijn chef, die het in de enveloppe deed.

Deze enveloppe werd nu door de enge hals van een champagnefles gedrukt, de fles werd goed verzegeld en met een gummiring waterdicht gesloten.

Na enig schudden zakte de enveloppe naar het midden der fles, waar zij zich ontrolde, zodat het adres door het glas zichtbaar werd.

— Mijnheren, zei Wright, wij hebben alles gedaan, wat nog mogelijk was; laat ons nu het verdere maar kalm afwachten.

Hij haalde een sigarenkoker te voorschijn, nam er een sigaar uit en bood de koker zijn collega's aan.

Deze bedienden zich ook, dankten op hoffelijke wijze en spoedig rookten de drie Engelsens met een gemoedsrust, alsof zij in een mooie salon zaten en niet in een stampend schip, dat ombruist wordt door dood en verderf.

Plotseling liep de storm om. De wind schoot eensklaps uit het zuiden, een verschijnsel, dat niet zelden voorkomt en dat dan een snelle afvloeiing der onderste luchtlagen ten gevolge heeft.

De boot kon nu meer naar het oosten koersen en deze weg vervolgen, totdat de vuurtoren van Eddystone in zicht kwam, om dan scherp naar het noorden te varen en zodoende de haven van Plymouth te bereiken.

De vuurtoren van Eddystone heeft een hoogte van 51 meters en het licht daarvan is in normale omstandigheden zichtbaar vanaf een afstand van 27 kilometers.

Alle opvarenden haalden verruimd adem, toen het vreselijke rollen en stampen van het schip werkelijk verminderde en daarmee ook de arme zeezieken verademing bracht. Al werd het schip nog heftig heen en weer geworpen, toch

was de toestand nu veel verbeterd, vergeleken bij die van zoëven.

De kapitein liet reeds weer de tot nog toe gesloten kajuitdeuren openen.

Een paar zeevaste passagiers waagden zich spoedig aan dek en de drie Engelsens behoorden tot hen, die de frisse zeewind in volle teugen gingen inademen.

Zwijgend, hun sigaar rokend, keken zij naar de woest rollende baren.

Mr. Fox rookte met lange trekken zijn sigaar en na een poos begon hij:

— Mr. Wright, wij hebben, geloof ik, de hemel zij dank, de verzegelde fles nu niet meer nodig. Over enkele uren zijn we in de haven van Plymouth.

— Dat wil ik met u hopen, Mr. Fox, zei Wright, maar vergeet vooral niet, dat wij nog steeds geen vaste bodem onder onze voeten hebben.

Fox lachte.

— O, wat zou er nu nog kunnen gebeuren? Ik geloof, dat we het gevaar achter de rug hebben.

— Zo, denkt ge dat?

— Ongetwijfeld, Mr. Wright.

— Ik vind, dat ge al te optimistisch zijt. Hebt u daar reden voor, Mr. Fox?

— Kijk eens, hernam Fox, daar, aan de horizon schittert door de avondschemering een licht. Dat is de vuurtoren van Eddystone. Heel spoedig zullen we dit bekende lichtbaken bereikt hebben. Ik ben er van overtuigd, dat ik deze nacht nog, al zal het ook misschien flink laat worden, mijn vermoeide leden zal kunnen uitstrekken in een lekker zacht hotelbed. Van Eddystone is Plymouth maar kort meer verwijderd.

— Zeker, antwoordde Mr. Wright op zakelijke toon, wij zullen dan maar hopen onze verzegelde fles niet nodig te hebben, maar toch tot onze ontschepping onaangeroerd laten.

De drie mannen keken eens naar de vuurtoren, die zo allervriendelijkst knipogde, en het scheen hun toe, alsof hij met zijn grote, schelle lichten wilde zeggen:

— Spoedig zal uw lange, vervelende zeereis een eind hebben genomen.

Maar toen gebeurde plotseling iets heel merkwaardigs. De wind werd hoe

langer hoe flauwer en nam meer en meer af. Na vrij korte tijd was hij afgezakt tot een labberkoelte. Tegelijkertijd echter was het, alsof de wolken steeds dieper en dieper zakten; alsof een onzichtbare macht neerstreek over de zeespiegel.

Wolkenflarden scheurden zich af van de loodkleurige hemel en reeds omhulden enige zware wolkenluiers de hoge laadmasten. Steeds dikker en dikker stapelden zij zich op. In de sombere lucht ontstond een gewirwar van vaalgrauwe nevelgordijnen, die steeds dieper en dieper zonken, het gehele schip omhulden en de horizon onzichtbaar maakten.

Al spoedig was de nevel zo dicht, dat de vuurtoren nog slechts vaag zichtbaar bleef.

Intussen was de bemanning van het schip druk in touw gekomen. Reeds bij het eerste teken van de weersverandering wist de ervaren kapitein, wat gedaan kon worden. De gang van het schip werd vertraagd, de rode en groene lichten aan bakboord en stuurboord werden versterkt en vermeerderd.

Hoofdschuddend keek Mr. Wright naar al deze voorzorgsmaatregelen en met grote bezorgdheid zei hij tot zijn collega's:

— Eén vijand hebben wij overwonnen, maar de ergste nadert nu, het meest geduchte gevaar voor de zeeman, de ondoordringbare mist.

Deze is dàárom zo gevaarlijk, omdat de mist een vijand is, die wijkt en een wijkende vijand blijft met onverminderd gevaar dreigen.

Ik vrees, Mr. Fox, dat ge deze nacht afstand zult moeten doen van het lekkere, zachte hotelbed. Laat ons in de salon gaan, heren, het wordt hier wel wat onbehagelijk.

De anderen knikten toestemmend en gingen met hun leider de kajuittrap af.

Weinig dachten zij toen, dat zij, in plaats van in een lekker, zacht hotelbed, een rustplaats zouden vinden, voor eeuwig, in het koude, natte, verraderlijke element.

Dichter en dichter werd de nevel, hoe langer hoe meer werd het uitzicht belemmerd. Spoedig liet men de misthoorn

der « Tasmania » werken en deze gierde haar loeiend, melancholiek geluid door de stikdonkere nacht, de voorbijtrekkende schepen tegemoet.

De avond verstreek meer en meer en eindelijk passeerde de stoomboot de vuurtoren van Eddystone, waarvan het licht, dat anders zichtbaar is op mijlen afstand, thans als een flauw nachtpitje af en toe schemerde door de dichte nevelsluiers. Het was nu zaak, de koers te veranderen en noordwaarts te sturen.

Dit geschiedde.

Mat schemerde de vuurtoren thans van de voorzijde, terwijl het licht eerst van links kwam. De koers naar het noorden was ingeslagen. Van de oostkant weergalmden nu van verschillende zijden eveneens de dreunende, eentonige geluiden van vreemde stoomschepen, die evenals de « Tasmania », als het ware op de tast de weg zochten naar de veilige haven van Plymouth en de steeds dikker wordende mist trachtten te ontvluchten.

Thans was het zaak, met de uiterste voorzichtigheid, alsof het voetje voor voetje ging, te navigeren en daarbij voortdurend de sirene te laten horen, opdat elke aanvaring vermeden kon worden.

Slechts op hun gehoor en op het kompas konden kapitein en stuurlieden zich nog verlaten. Met het blote oog kon men thans zelfs niet meer het dek van het schip geheel overzien.

Ontzettend dik lag een afschuwelijke, dichte mist als een zware last, als een ondoordringbaar gordijn over de watervlakte en op het stoomschip. Het prachtige navigatiemiddel Radar was toen nog niet uitgevonden.

Plotseling gierde van de rechterzijde, in de onmiddellijke nabijheid, de sirene van een naderend schip.

De « Tasmania » antwoordde met korte tussenpozen. Een onbestemde, vormloze massa doemde eensklaps zijwaarts uit de nevelen op, omgeven door rood en groen licht.

Een uitroep van schrik klonk uit de monden der zeelieden.

Zij zagen, dat een grote ontzagwekkende mailboot naderde, die de weg van de « Tasmania » kruiste.

De kapiteins van beide stoomboten waren zich volkomen bewust van het dreigende gevaar. In allerijl werden de sturen omgegooid, in de hoop, dat uitwijken nog mogelijk zou zijn.

Te laat!

Het volgende ogenblik reeds trof de hoge, scherpe voorsteven van het vreemde schip de « Tasmania » in volle bakboordzijde.

Een hevige stoot, een kraken en bersten van planken en spanten en stalen platen werd gehoord; toen siste witte stoom naar boven uit de ketels van het ongelukkige, aangevaren schip.

De passagiers, die door doodsangst werden aangegrepen, gilden en jammerden op hartverscheurende toon. Overal heerste vreselijke angst en verwarring en in het volgende ogenblik liepen de passagiers als zinneloos rond over het dek van de « Tasmania ».

De botsing was ontzettend geweest, ondanks de vertraagde vaart.

De voorsteven van het vreemde schip was als een wig in de romp van de « Tasmania » gedreven. Het scheen, alsof het onmogelijk zou zijn, de schepen weer van elkander te verwijderen. De schroeven begonnen achteruit te slaan; overal aan boord werden lichten ontstoken; Bengaalse vuren deed men ontbranden, om door de vervaarlijke mist te kunnen heen zien.

Spoedig bleek, dat de boeg van het onheilbrengende schip zwaar geleden had, maar dat de schade zich bepaalde tot het gedeelte, dat boven water uitstak, zodat voor deze bodem zowel als voor de bemanning weinig te vrezen was.

Maar het aangevaren schip, hoe stond het daarmee?

De bakboordzijde van de « Tasmania » was als bordpapier ingedrukt. Door de gespleten scheepswand stortten stromen zeewater naar binnen. Het schip maakte direct hevig slagzij en werd door de nog steeds onstuimige zee heen en weer geslingerd. Uit het inwendige van het vaartuig stegen reusachtige wolken stoom en damp op, die wer-

den veroorzaakt door het binnenstromende water, dat het vuur onder de ketels bluste.

Het personeel in de machinekamer was reddeloos verloren; het binnenstromende water bracht de stokers en machinisten een snelle dood.

In de kajuit heerste de grootste paniek. Het binnendringende water hield de deuren van de hutten gesloten, zodat de ongelukkige passagiers waren ingesloten.

Hier hoorde men een weeklagende moeder met haar schreiend kind, dat zij angstig tegen zich aanklemde; daar sloeg een man met zijn vuisten vol twijfeling op de deur van zijn hut, die hij tevergeefs trachtte te openen, daar ze door het aanstromende water werd dichtgekneld.

Anderen weer trachtten de lichtschacht te bereiken en op dek te komen, door hierlangs naar boven te klauteren.

Overal vielen wanhoopsscènes voor, overal werden gillende, schelklinkende hulpkreten vernomen, terwijl de ongelukkigen, die het dek wel hadden weten te bereiken, als wanhopigen door elkander liepen.

Een ieder, zonder acht te slaan op zijn medemensen, was er alleen maar op bedacht om het vege lijf te redden en zichzelf in veiligheid te brengen.

De toestand was vreselijk.

Toen het onheil geschiedde, zaten de drie Engelsen in de rooksalon.

Mr. Fox vloog naar zijn hut en haalde daaruit een stalen cassette te voorschijn, waarmede hij naar boven trachtte te vluchten.

Helaas! Door deze minuten oponthoud had hij de kostbaarste ogenblikken verloren. Door een plotseling binnenstromende golf werd hij omvergeworpen; nog een korte wanhopige worsteling en de man had, geheel in tegenstelling met zijn verwachtingen, een rustplaats gevonden in dit koude, natte doodsbéd.

Mr. Wright had terstond het gevaar begrepen. Hij wierp zijn sigaar weg en het volgende ogenblik had hij de verzegelde fles gegrepen, deze in de zak van zijn overjas gestoken en was toen

met één sprong de kajuitstrap opgerend, gevolgd door zijn collega Allan.

Aan dek gekomen, zag hij onmiddellijk, dat het schip verloren was. De slagzij was nu zó hevig, dat men zich vast moest houden, om niet van dek in zee te glijden.

Plotseling klonk een geweldige slag; het schip trilde als een gewonde reus. Mr. Wright zag, hoe het midden van het schip zich opende als een gebarsten noot; allerlei voorwerpen en menselijke lichamen vlogen door de lucht en tegelijkertijd zakte het achterschip snel in het water weg.

Nog één ogenblik, en ook hij zou door de golven worden opgeslokt; met een energiek gebaar haalde hij de verzegelde fles uit de zak en slingerde haar op grote afstand van het zinkende schip in zee.

Toen sloten de golven zich boven hem.

De stoomketels waren ontploft, een hoop wrakhout steeg als een wolk ten hemel en het volgende ogenblik was de trotse « Tasmania » met al haar opvarenden en haar schatten aan goud in de diepte verdwenen.

Op een veertigtal meters van de rampzalige plek verwijderd, dobberde op de meterhoge golven de enige sloep met overlevenden, die zich hadden kunnen redden.

Aan bakboordzijde had men door de slagerij geen sloepen te water kunnen laten, terwijl de anderen, nog vóór zij het water bereikt hadden, door het heftig slingeren van het schip tegen de

scheepswand te pletter waren geslagen, zodat de inzittenden in het water vielen en weldra door de woedende golven en draaikolken waren verzwolgen.

Slechts één sloep was behouden gebleven en de inzittenden roeiden als bezetenen, om buiten het bereik van de hevige zuiging, die het zinkende schip veroorzaakte, te blijven.

Enige uren na de ramp, toen de woeste zee wat bedaard en de dichte mist een weinig opgetrokken was, kruiste een aantal motorsloepen, die door de havenautoriteiten naar de plek van de ramp waren gezonden, door dit gedeelte van de zee, dat zij afzochten naar eventueel nog drijvende drenkelingen.

Inderdaad mocht het hun gelukken, een paar half bewusteloze passagiers, die zich met touwen aan drijvend wrakhout hadden vastgebonden, op te vissen, maar overigens was hun moeite tevergeefs.

De scheepsramp kostte aan tweehonderd vijf en tachtig mensen het leven, nog gezwegen van de enorme materiële schade.

De bladen, die deze bijzonderheden meldden, maakten echter geen gewag van de verloren gegane goudlading, om de eenvoudige reden, dat niemand hiervan wist. Alleen de regering en de hoge beambten van de Engelse Bank waren op de hoogte en maakten reeds een dag na het bekend worden van de schipbreuk voorbereidselen, om het gezonken goud weer naar de oppervlakte te brengen.

HOOFDSTUK II

DE VERZEGELDE FLES

Nu eens dansend op een witgekopte golf, dan weer naar beneden gezogen door de draaikolken van donkergroen water, straks bijna vermorzeld door de mokerende slagen van de geweldige gol-

ven, die haar hemelhoog ophieven, om haar het volgend ogenblik te laten neerploffen in afgronden van schuim, dreef de door Mr. Wright aan de zee toevertrouwde fles met haar waardevolle in-

houd, vele dagen her- en derwaarts op de eindeloze zee rond.

Nu eens was zij vlak bij de Franse kust, maar dan kreeg een sterke onderstroom haar te pakken en voerde haar snel in tegenovergestelde richting terug. Een paar dagen later werd zij voor een ondeelbaar ogenblik waargenomen aan boord van een voorbijvarend schip, maar vóór de passagiers de kapitein daarvan in kennis hadden kunnen stellen, hadden de golven haar weer meegevoerd en dreef zij weer naar de Engelse kust, om daar elk ogenblik gevaar te lopen tegen de krijtrotsen te worden verbrijzeld.

Doch niets van dat alles gebeurde. Dagen bleef zij rondrijven, de dagen werden weken, de weken maanden en reeds was de scheepsramp van de « Tasmania » door het wufte publiek vergeten, toen de fles eindelijk door een sterke westenwind werd medegevoerd naar de Belgische kust, waar de bekende onderstromen niet zo veelvuldig optreden als op de Franse en Engelse kust.

Aan het strand te Ostende heerste grote drukte. De vloed was sinds een uur ingetreden en het badstrand vol bezoekers.

Dames en heren, alleen gehuld in de strak spannende badpakken, sprongen en plasten in het koele nat en allen hadden grote pret.

De zon scheen heerlijk warm en alles wees er op, dat het een hete dag zou worden.

Een slank gebouwd heer nam zijn panna af en zei tot zijn blonde metgezel:

— Wel, Charles, wat zou je ervan denken, als wij eens een bad gingen nemen? Dat vrolijke gedoe in het water trekt mij wel aan.

— Ik ben er direct voor te vinden, Edward.

De twee vrienden gingen naar de badkoetsjes en al gauw plasten zij in de golven rond.

Daar kwam een grote golf aanrollen en... maar wat was dat? De kleinste der twee badende heren voelde een hevige stoot in de rug en stiet een kreet uit.

— Wat is er, amice? vroeg zijn vriend.

— Hier, dit... dàar!

De blonde jongeman deed een greep in het schuimende water, dat terugvloede en haalde toen een door zeewier omwonden champagnefles voor de dag.

— Dat dingetje vloog tegen mijn rug op, zei hij.

De donkere, slanke man, wiens athletische lichaamsbouw onder zijn badpak duidelijk zichtbaar was, bekeek de fles opmerkzaam en toen hij het zeewier verwijderd had, zag hij al gauw, dat de fles een stuk papier bevatte, dat waarschijnlijk door zeelieden in tijd van nood was geschreven en, in de fles geborgen, aan de zee toevertrouwd was.

— Kom, Charles! riep hij uit, hier is het niet de plaats om te kijken, wat er in zit. Het glas is dof geworden, het adres van de inliggende brief is niet te lezen. Wij leggen de fles in mijn badkoetsje en zoeken straks een veilig plaatsje, om de inhoud te onderzoeken.

Na een poosje gingen de vrienden uit het water en een half uurtje later zat het tweetal tegen een duinhelling, die hen voor nieuwsgierige ogen verborg. Toen brak de grootste der twee de fles open en vond papieren, die geadresseerd waren aan de Bank van Engeland.

— Wel wat drommel! riep hij verbaasd uit, dat is niets meer of minder dan een verhaal over goudkisten op de « Tasmania », die onlangs op de rede van Plymouth is vergaan. Enige maanden geleden hebben de kranten daarover uitvoerige verslagen gehad, herinner je je niet, Charles?

— Zeker, er was toen sprake van, dat de schatten door duikers zouden worden opgehaald. Maar omdat het weer te ruw bleef, werden verder geen pogingen aangewend. Men denkt nu, in de zomer, nu de zee kalm is, met het duiken te beginnen.

— Juist! Dat stond in de Times. Zie je, amice, op dit papier staat precies aangegeven, in welk deel van het schip het goud ligt, want je begrijpt, dat de goudstaven niet als gewoon passagiersgoed werden verscheept. En nu zal die boel worden opgehaald, — hm, — ja, zie je, Charles, — hm, — dat is juist

een kolfje naar mijn hand, Charles, — hm!

De twee vrienden keken elkaar een ogenblik aan en glimlachten.

— Ik geloof waarachtig, dat jij die schatten wilt ophalen, zei de jongste.

— Maar natuurlijk heb ik lust, natuurlijk! Als ik de Engelse Bank een paar millioentjes kan afhandig maken, zou mij dit lang niet onwelgevallig zijn.

— Wat staat er in die brief, Edward, die er bij ligt?

De aangesprokene vouwde de brief open en las de volgende woorden:

« Aan Miss Lucie Watkins,
Londen, Shooters Hill Road 12.

Als de « Tasmania » vergaat, tracht dan mijn waterdichte cassette, die mijn geld en testament bevat, op te sporen. Aanvaard mijn groet van gene zijde van het graf.

Je toegenegen neef,
Richard Fox. »

Daar zijn vriend hem met grote, vragende ogen aanzag, ging hij voort:

— Miss Lucie Watkins moet gewaarshuwd worden, Charles, maar de Bank moet zich zelf maar helpen. Voor het meisje is het natuurlijk van belang, het testament en het geld in haar bezit te krijgen. Hm, wij zullen Miss Watkins in Londen gaan opzoeken.

— Toch nu niet?

— Neen, niet op staande voet, maar wel gauw. De tijd dringt. De « Tasmania » is in April vergaan. Sinds die tijd is de verzegelde fles onderweg. Dat is niet vreemd, want er gaan soms maanden voorbij, voordat zo'n in zee geworpen fles gevonden wordt.

Het is nu begin Juli en intussen kan er heel wat gebeurd zijn, dat het nodig maakt, dat Miss Watkins dit briefje ontvangt.

Ga nu maar mee, want het is tijd voor de lunch. De fles laten we in de duinen liggen, maar de papieren nemen we mee. Daar kunnen we nog veel ple-

zier aan beleven. Voorlopig echter denken we daaraan niet; het enige, dat me op het ogenblik belang inboezemt is, hoe onze maaltijd is klaar gemaakt, want om het heel duidelijk uit te drukken: ik rammel van de honger.

Een ogenblik later waren beiden op weg naar het grote Strandhotel, dat naast het Kurhaus boven op de promenade staat en waar men uit de vensters een schitterend uitzicht heeft over de zee.

Terwijl de twee vrienden aan een hoektafeltje in de ruime en fraaie zaal van het Grand Hotel zich het eten goed laten smaken, zullen wij ze aan de lezer voorstellen.

Misschien wekt het al geen verwondering meer, wanneer wij met de deur in huis vallen en de oudste en langste der twee bekend maken als John Raffles oftewel Lord Edward Lister, de bekende en toch weer onbekende gentleman-inbreker, die, daar hij door de politie van alle landen der oude en nieuwe wereld met evenveel ijver wordt gezocht, doch nog nimmer is gevonden, de Grote Onbekende wordt genoemd.

Zijn tafelbuurman en eeuwige metgezel is Charles Brand, zijn vriend.

Is John Raffles lang, slank en donker van uiterlijk, met een paar mooie, doordringende grijze ogen, die soms met een metaalglans kunnen schitteren, zijn vriend Brand is in alle opzichten het tegendeel. Hij is wel een hoofd kleiner dan Raffles, heeft krullende blonde haren en vrolijke, bijna kinderlijk blauwe ogen. Zijn gelaat is blozend en zijn mond tot lachen geneigd.

Raffles daarentegen is veel ernstiger, al zou men dit misschien niet direct verwachten. Hij is echter geen gewone dief en zeker niet in de ongunstige betekenis, die men gewoonlijk aan dat woord hecht.

Want wél neemt hij sommige mensen geld af, maar dat is nimmer het geval, wanneer het eerlijke lieden betreft, die op hun beurt weten te geven van hun overvloed aan hen, die minder goed be- deeld of noodlijdend zijn.

Alleen dan, wanneer hij weet, dat iemand door onbillijke winsten of op oneerlijke wijze zijn rijkdommen heeft verkregen en dan nog vergeet, dat er mensen en instellingen van liefdadigheid zijn die op zijn medelijden rekenen, dan grijpt hij in, brengt een bezoek aan hun brandkast en weet die op gewoonlijk geniale wijze te openen en... wat leger te maken.

Door deze handelwijze heeft hij zich natuurlijk onder en boven de wet geplaatst. Hij weet dat en stoort er zich niet aan. Ook weet hij, dat hij zichzelf daardoor tot een vijand van de Staat en de politie heeft gemaakt, maar dat deert hem alles niet.

Mét zijn diefstallen is zijn strijd tegen de politie, de Staat en de misdaad even bekend.

Nu onze lezers dit weten, zal het hun niet verwonderen, dat hij zijn zinnen op het goud van de Staat heeft laten vallen en plannen beraamde om dat machtig te worden.

Dat het ophalen van het goud met haast onoverkomelijke moeilijkheden gepaard zal gaan, is hem hiervoor geen beletsel. Dergelijke avontuurlijke gevaren trekken hem juist aan en de gedachte aan het goud, waarmee hij weer veel goeds zal kunnen stichten, moedigt hem aan.

Hoofdstuk III

OP ZOEK

Raffles was met Charles Brand naar Londen gereisd om miss Lucie Watkins op te zoeken.

Zij hadden hun intrek genomen in een onaanzienlijk hotel, waar zij zich in het vreemdelingenregister hadden laten inschrijven als kooplieden, die in Londen zaken kwamen doen.

Wij vinden het tweetal terug op weg naar Shooters Hill Road, waar, zoals op het adres van de gevonden brief stond, miss Watkins moest wonen.

De heren zagen er nu uit als provincialen.

Aan het einde der straat zagen zij een vriendelijk klein huisje met zorgvuldig onderhouden tuin.

Hier moest de gezochte wonen.

Raffles moest verscheidene keren belten, voordat zich schuifelende voetstappen deden horen en de deur geopend werd door iemand met een scherp be-

sneden gelaat, omgeven door een grauwe, woeste baard.

— Wat verlangen de heren? vroeg de man, die, volgens het naambordje op de deur, Simonson heette.

— Wij wensen miss Watkins te spreken, antwoordde Raffles.

De man scheen verrast.

— Kent ge miss Watkins dan? vroeg hij.

— Dat niet. Maar wij moeten haar spreken, want wij hebben zeer belangrijk nieuws voor haar.

— Zo, belangrijk nieuws?

— Ja, héél belangrijk.

— Zo, zo. Dan spijt het me u te moeten zeggen, dat die dame hier niet woont.

Ik bewoon dit huis met mijn gezin, maar ik weet wel, dat zij hier heeft gewoond, want ik heb het huis van haar familie gekocht, die het van een oom erfde.

— Is die oom verdronken bij de ondergang van de « Tasmania »?

— Ja, juist. Hij is verdronken met de « Tasmania », op reis van Sydney naar Plymouth.

Maar komt toch binnen, heren, komt toch binnen. Ge kunt hier toch niet op de mat blijven staan.

De heer Simonson, liet hen nu plaats nemen in een gezellig gemeubelde voor-kamer.

Toen men gezeten was, ging de man met zijn verhaal voort:

— Ja, dat was een hele geschiedenis, toen de « Tasmania » verging, en wat zovele mensen het leven kostte. Die arme meneer Fox was daar ook bij; ik geloof, dat hij de reis op de boot meemaakte om te passen op het goud, dat met het schip naar de Bank van Engeland werd vervoerd. Zijn dood bracht een grote consternatie teweeg in de familie, die hier in huis woonde. Want onmiddellijk na het bekend worden van de ramp, vertrok miss Watkins met haar broer. Het schijnt, dat ze met de jonge mijnheer Fox, een neef van de omgekomen bankbeambte, op niet al te goede voet stond, hetgeen me niets verwondert, want het schijnt, dat dit heerschap een zeer lichtzinnig leven leidde en miss Watkins was een lieve meisje.

Daar de jonge mijnheer Fox het huis voor hem alleen waarschijnlijk te groot vond, heeft hij het te koop aangeboden en ik heb het van hem gekocht.

— Was de heer Fox familie van miss Watkins? vroeg Raffles.

— Neen, mijnheer, antwoordde Simonson, tenminste niet in direct verband. Zij was de dochter van een halfzuster van de verdronken Fox. Haar moeder stierf vijf jaar geleden en haar vader voor negen jaar. Mijnheer Fox steunde zijn stiefzuster en later haar kinderen regelmatig.

— Hoeveel kinderen waren er, mijnheer Simonson? vroeg Raffles.

— Twee, mijnheer. Miss Lucie en haar tienjarig broertje Tommy.

— En die twee zijn dus al maanden geleden vertrokken. Weet u niet waarheen?

— Neen, mijnheer.

— Waar woont Mr. Fox junior dan?

— Die woont in de Oxfordstreet.

— Hm! Zo. Dank u, mijnheer Simonson. U zult mij een grote dienst bewijzen, niemand te zeggen, wie u vandaag heeft bezocht.

De heer Simonson beloofde dit.

— Goed. Vertel me nu, alstublieft, hoe miss Watkins en haar broer er uitzien. Ik ken ze niet en zal ze toch moeten herkennen, zei Raffles.

— Daar kan ik u prachtig mee helpen, zei Simonson. De overleden meneer Fox heeft mij drie jaar geleden bij zijn laatste bezoek een foto gegeven. Daar stond broer en zuster op. Ze zien er nog net zo uit.

Simonson ging de kamer uit en kwam enige tijd later met een foto terug.

— Mag ik dat portret een poosje houden? vroeg Raffles.

— Zeker, zolang als ge wilt.

— Goed; ik zal het u spoedig terugsturen. Adieu, mijnheer Simonson, ik dank u wel.

Raffles vertrok met Brand en werd door Simonson beleefd uitgelaten.

Het tweetal ging die namiddag naar de straat, waar, volgens het zeggen van Simonson, Mr. Fox junior woonde.

Het was een nauwe straat in een der oudste gedeelten van Londen.

Raffles keek eens naar de gevels.

— Die oude gebouwen hebben alle hun geheimen, Charles, zei hij, bespiegeld. Bijna ieder gebouw heeft zijn donkere kelders en zijn verborgen uitgangen. Daar werden vroeger schatten geborgen, maar thans worden in die donkere gewelven niet zelden allerlei misdaden bedreven.

Het zou mij niet verbazen, als die Mr. Fox alle reden had om juist hier te wonen.

Kijk eens, amice, daar, in dat alleroudeste huis moet hij wonen.

— Het ziet er meer uit als een rovershol, meende Brand.

— Weet je, wat voor mensen hier wonen?

— Neen!

— Meestal zij, die zich met helen en woekeren afgeven. Mijn vriend, de poli-

tie-inspecteur Baxter, heeft in deze straat een paar speciale vrienden, die hij graag met een bezoek vereert, als hij naar gestolen waar zoekt.

— En vindt hij dan iets?

— Neen, zo dom zijn die heren niet. Maar vooruit, laat ons naar Mr. Fox gaan, Charles, en pas op je tellen.

Beiden bleven staan voor het oude huis.

Raffles drukte de deurklink neer. De deur was gesloten.

Nu liet hij de ouderwetse klopper enige malen op de deur neervallen.

Aan de binnenzijde weerklonken al spoedig voetstappen. Een luikje werd geopend en daarvoor vertoonde zich het gelaat van een niet onknappe vrouw.

Zonder af te wachten, te worden toegesproken, zei zij, na met scherpe blik de bezoekers te hebben gemonsterd:

— Mr. Fox is niet thuis. Komt later maar eens terug.

— Dat is jammer, antwoordde Raffles, ik heb zo weinig tijd, want de politie zit me op de hielen.

De vrouw glimlachte, knikte en zei:

— Ik heb u nog nooit hier gezien.

— Dat geloof ik best. Ik werk ook niet in Londen, meestal in de kustplaatsen.

— En wat brengt ge?

— Een fijn horloge met ketting, fluisterde hij.

— Goed, ik zal open doen.

De deur werd geopend en nu zagen de vrienden een forse, knappe vrouw. Zij bracht de bezoekers door een lange gang naar een net gemeubelde woonkamer en vroeg toen, op Brand wijzend:

— Dat is toch geen dwarskijker?

— Kun je begrijpen. 't Is nog een groentje, maar best te vertrouwen, hoor.

— Goed. Wacht dan hier maar, de baas komt dadelijk.

Zij ging de kamer uit en liet beiden alleen.

Het scherpe oor van Raffles hoorde, dat buiten een grendel werd voorgeschoven. Zij zaten dus voorlopig gevangen.

— Om Godswil, Edward, waar zijn we hier beland? vroeg Brand angstig.

— Wij zijn, zoals ik reeds dacht, in het hol van een heler geraakt, amice,

fluisterde Raffles in de Franse taal tot zijn vriend. Wees voorzichtig, Charles en praat niet te veel. Ik ben overtuigd, dat wij vanuit een andere kamer worden begluurd. Men vertrouwt ons niet.

Toen sprak hij op luide toon:

— Die dame schijnt ons niet erg te vertrouwen, maar ik neem het haar niet kwalijk, zij kent ons immers niet. Ik hoop nu maar, dat Mr. Fox heel gauw komt, dan kunnen we onze zaakjes met hem afdoen.

De beide vrienden keken eens in de kamer rond en toen door het venster, dat op een binnenplaats uitkwam.

Daar bemerkte Brand, dat zich achter een luchtgat in de muur, juist tegenover het venster, een hand bewoog.

Hij keek nauwkeuriger toe en zag nu, dat een paar mussen naar de hand vlogen en dan ijverig gingen pikken. De hand verscheen weer, zonder dat de diertjes verschrikt terugweken.

Waarschijnlijk werd daar telkens nieuw voer neergelegd.

Brand zag duidelijk, dat een dames- of kinderhand het moest strooien, want de hand was fijn gevormd.

Juist wilde hij zijn vriend op deze ontdekking opmerkzaam maken, toen deze opstond en door een teken te kennen gaf, dat Brand niets moest zeggen.

Raffles, die al rokend in zijn stoel had geleund, had intussen de wanden der kamer scherp bekeken en opgemerkt, dat ergens bovenaan een schuifje werd geopend, waardoor hij en zijn vriend natuurlijk van bovenaf bespied en beluisterd werden.

Nu werd het schuifje gesloten en op de binnenplaats verscheen de vrouw, die de deur had opgedaan.

Raffles fluisterde Brand toe:

— Let eens op, wat die vrouw gaat doen en zeg mij, als zij weer het huis in gaat.

Toen sprong hij onhoorbaar op en trachtte een kleine kast, die tegen de muur stond, op zij te schuiven.

Dat ging vrij eenvoudig.

Hij knikte tevreden, want deze kast verborg, zoals hij reeds gedacht had, een deur, die eveneens gemakkelijk was te openen. Hij keek nu in een nauwe,

smalle gang, die hij gaarne nader had onderzocht, maar de vrouw, die op de binnenplaats met een lange stok de mus-sen had weggejaagd, ging het huis weer binnen en Brand deelde dit zijn vriend onmiddellijk mede.

Deze ging direct weer in dezelfde ach-teloze houding in zijn stoel zitten en juist bijtijds, want kort daarop zag hij, dat het schuifje weer geopend was.

Nu klonk de klopper op de deur.

Het schuifje ging geruisloos weer dicht.

— Ha zo, dacht Raffles, daar komt de heer des huizes.

Na korte tijd werd de deur van de aangrenzende kamer geopend.

Twee kiffende stemmen weerklonken luid en heftig.

Eensklaps werd de kamerdeur driftig geopend en met een bleek gelaat ver-scheen de vrouw op de drempel.

— Ik geloof, dat het daarbinnen ge-vaarlijk wordt, fluisterde zij.

— Wie is daar dan? vroeg Raffles.

— Een handelsvriend, en met een lui-de kreet vloog zij plotseling weg.

In de kamer was de strijd voortdu-rend heftiger geworden. Meubels wer-den omgegooid, half gesmoorde kreten weerklonken.

De vrouw was de gang ingevlogen, ge-volgd door Raffles.

Zij had de deur van de aangrenzende kamer open gedaan.

Op de grond rolden twee mannen. Zij hielden elkaar stevig vast. In de hand van de een flikkerde een mes.

Zonder zich lang te bedenken, snelde Raffles toe, pakte de hand met het mes beet en ontwong dit de vechtende. Toen drukte hij de arm naar beneden, waar-door de ander weer kon ademhalen. Raf-fles begreep, dat dit Fox moest zijn.

Brand was nu ook binnengekomen en toen de vechtersbaas zag, dat hij tegen drie toch niets kon uitvoeren, hield hij zich muisstil.

— Vervloekt, bromde hij, wat heb jullie je in onze aangelegenheden te men-gen? Laat mij los.

— Wil je het geld nemen en kalm weggaan? vroeg Fox de man, die nog steeds door Raffles en Brand werd vast-

gehouden.

— Ik moet wel, bromde de overwon-nene.

— Goed, zei Fox, en je zult zien, Jack dat ik je niet heb benadeeld. Ik geef nog een pond toe, dan is de zaak all right?

— All right, knikte Jack. Willen de heren nu zo beleefd zijn me los te laten?

Fox knikte en Raffles en Brand ga-ven de man zijn vrijheid terug.

Deze stond met enige moeite op, raap-te de papieren, die op de grond gevallen waren, bij elkaar en grijnsde tegen Mr. Fox.

— Verduiveld onbeleefd, om je han-delsvrienden zó te bejegenen, Mr. Fox, maar even goede vrienden, hoor.

Het tweetal schudde elkaar nu broe-derlijk de hand en Fox bracht Jack naar de deur.

Toen de huiseigenaar weer binnen kwam, bracht de hospita een fles whisky en glazen. Fox sloeg onmiddellijk de inhoud van zijn eerste glaasje naar binnen en liet zich toen nog twee keer inschenken.

Daarop lachte hij voldaan, reikte Raf-fles en Brand de hand en zei :

— Mijn dank, gentlemen, voor uw hulp. Jack is een driftkop. Hij grijpt vlug naar het mes, maar overigens is hij een beste kerel. Maar ik was er nou toch wel miserabel aan toe. Intussen zou ik er maar niet verder over spreken, wilt ge?

Raffles en Brand beloofden allebei, dat ze zouden zwijgen als het graf.

Fox vroeg thans:

— Wie zijt gij en wie zendt u?

Raffles deed verlegen en krabde zich eens achter het oor.

— Mister Fox, wie wij zijn, zal u wel weinig kunnen schelen. En wie ons stuurt? Ja, in iedere kroeg hoor je na-men noemen, als je zaken te doen hebt.

— Ja juist, ja juist, bevestigde Fox. Maar hoe moet ik u dan noemen?

— Noem mij maar fijne Willem. Zo noemt mij iedereen in Liverpool. Ik heb dit oude spulletje maar voor hier aan-getrokken. Draag anders betere klofjes.

— Alle duivels. Wat wil je in Lon-den, als je in Liverpool werkt?

— Nu, heel eenvoudig, Mr. Fox. Ik wil naar het vasteland. De grond wordt me hier te heet onder de voeten.

— Zo, zo. Ja, twee zulke knappe jongens moeten geholpen worden. Jullie zult zien, dat ik dankbaar ben. En tot de hospita:

— Miss Anny, ga boven de tafel eens dekken.

Miss Anny, die nog steeds vol zorg naar Fox keek, ging heen.

— En wat voor zaakje hebben jullie nou? vroeg Fox.

Raffles haalde een gouden horloge en ketting te voorschijn en legde ze op tafel neer.

De ogen van de heler schitterden, toen hij de sieraden zag.

Hij liet de ketting door zijn vingers glijden en zei op vakkundige toon:

— Goed werk, goed werk.

Toen keek hij Raffles aan en zei:

— Ik geef vijf pond. Is dat goed?

Raffles floot eens door de tanden, trok een lelijk gezicht en antwoordde:

— Dat ding is meer dan vijftien waard.

— Voor mij niet. Maar... ik geef er nog vijf pond bij, als... Hij keek zijn beide helpers onderzoekend aan.

— Nu, als?

Fox sloeg zich op de knieën dat het klapte.

— Ik vertrouw jullie, omdat je mij geholpen hebt. Wilt gij mij een dienst bewijzen?

— Welke? vroeg Raffles.

— Ge zegt, dat ge naar het vasteland gaat. Zoudt ge een persoon daarheen willen brengen? Ik leg er dan nog vijf pond op.

— Waar moet die persoon heen?

— Ge hoeft niet verder mee te gaan dan Calais. Daar wordt ze afgehaald en ge hoeft u verder om niets meer te bekommeren.

— Ge spreekt van een zij; is het een vrouw, die vluchten wil?

— Juist. Ik breng haar bij u op het schip en gij neemt haar mee naar Calais. 't Is overigens een heel fatsoenlijk zaakje. Als ge wilt, kunt ge dan tot het vertrek hier blijven.

Raffles streek het geld op, dat Fox hem overhandigde en knikte toestemmend met het hoofd.

— Dat is in orde, zei Fox. Gaat nu maar in de kamer hiernaast om u wat op te knappen. We hebben nog drie uren tijd, voordat de boot vertrekt.

Fox verliet na deze woorden de kamer.

Raffles keek hem na, glimlachte eens en zei tot Brand:

— Charles, kerel, mooier hadden wij het niet kunnen treffen. Ik wil vriendschap drinken met vriend Baxter, als wij niet miss Watkins naar Calais moeten brengen. Zij is hier in huis verborgen. Deze gang voert naar haar verblijf. Waar kan echter dat broertje zijn?

Wederom klonk de klopper op de deur.

Raffles zweeg en luisterde.

De stap van een man werd in de gang hoorbaar. Toen ging de buitendeur open en Fox begroette een vreemdeling. Raffles keek eens naar boven, het spionschuifje was gesloten.

Vlug ging hij naar de deur en luisterde.

Twee stemmen spraken fluisterend met elkander. Zij spraken Spaans en daar Raffles deze taal uitstekend meester was, kon hij 't gesprek goed volgen. Hij hoorde nu, dat miss Watkins inderdaad hier in huis was en dat de vreemdeling haar naar Zuid Amerika wilde brengen, onder voorwendsel, dat zij daar een betrekking zou krijgen als gouvernante.

De vreemdeling was echter, zoals Raffles uit enkele uitdrukkingen onmiddellijk begreep, een berucht handelaar in blanke slavinnen, die zijn slachtoffers naar Zuid Amerika bracht en Fox was een ijverig handlangster van de schurk. Verder hoorde Raffles uit het gesprek, dat de vreemdeling nog met twee andere meisjes zou reizen.

Fox verklaarde, dat hij twee personen had gevonden, die, zonder dat zij wisten waarom het ging, miss Watkins naar Calais zouden brengen.

Na enig over en weer praten kwam het tweetal tot het besluit, dat de vreemdeling miss Watkins reeds in Dover en

niet in Calais zou overnemen.

Schreden naderden nu de deur, zodat Raffles zich moest terugtrekken, maar hij had genoeg gehoord.

Een knaap bracht een paar dampende schotels binnen, twee flessen bier en glazen. Hij zette alles op tafel en wilde heengaan.

Toen vroeg Raffles:

— Ben jij Tommy?

— Ik heet Tommy, sir; wat verlangt ge?

— Niets. Maar waarom heb je gehuild?

— Och, mijnheer, mijn zuster gaat vandaag weg en ik moet naar zee, maar ik heb er helemaal geen zin in.

Tranen kwamen de jongen in de ogen.

Op medelijdende toon vroeg Brand:

— Maar men zal je toch niet dwingen, Tommy?

— Toch wel, sir. Mr. Fox wil het en dan moet het wel.

Van buiten gilte een schelle vrouwenstem:

— Tommy, waar blijf je?

Verschrikt vloog de jongen de deur uit.

Even later kwam Fox binnen en zei op joviale toon:

— Om zeven uur kunt ge naar het station gaan, heren; daar ben ik dan ook met de dame, die u hier de deur heeft opengedaan en met de jonge dame, die ge moet wegbrengen. In Dover neemt een heer dan uw taak over. Om acht uur vertrekt de trein. Ge moet met die dame niet méér spreken dan hoog nodig is.

Raffles, die smakelijk een cotelet verorberde, zei nu:

— Wel, sir, wat gaat mij die dame aan? Wij brengen haar naar Dover en daarmee basta.

— All right, gentleman. Ik heb nog veel te regelen. Tot straks.

Even later hoorde Raffles hem spreken met de hospita en toen het huis verlaten.

— Nu opgepast, amice, zei Raffles tot Brand. Nu is het tijd om te handelen en miss Watkins in veiligheid te brengen. Ik moet Tommy ook te voorschijn halen. Blijf jij hier, dan ga ik de hospita opzoeken.

Raffles opende de deur en ging de gang door naar de keuken. Daar zat Tommy heftig te schreien.

Raffles vroeg hem, waar de huishoudster was en het kind antwoordde, dat deze naar haar kamer op de eerste verdieping was gegaan, om zich te kleden voor de reis.

Nu ging Raffles naar de kamer terug vroeg Brand op de uitkijk te gaan staan en schoof de kast terzijde, waardoor de geheime deur zichtbaar werd.

Hij liep nu een lange gang door en kwam aan een kamerdeur, die dadelijk openging. De kamer was echter leeg, maar in een aangrenzend vertrek, waarin hij door het sleutelgat kon kijken, zag hij een jong meisje staan, waarin hij, naar de foto van Simonson, terstond miss Watkins herkende.

Hij klopte zacht en zag, dat het meisje verrast opkeek. Toen beproefde hij de deur te openen, maar zij was gesloten.

— Wie is daar? vroeg miss Watkins.

— Een vriend, die gekomen is om u uit de macht van Fox te redden. Doe maar open.

— Ik heb geen sleutel, luidde het antwoord.

— Luister dan eens. Ik ken uw geschiedenis en ben gekomen om u te redden. Ga dus kalm mee, als men u naar het station brengt. Ge vindt mij daar.

— Ik zal het doen.

— Uitstekend.

— Maar Tommy?

— Voor Tommy zorg ik ook. Maar nu moet ik terug.

Raffles verwijderde zich snel en ging langs dezelfde weg terug.

Brand liep nog doodbedwaard heen en weer. Er was niets gebeurd in zijn afwezigheid.

Nu liet Raffles zich door zijn instinct leiden en profiteerde van de gelegen-

heid, dat Fox niet thuis en de huishoudster op haar kamer was. Hij rende zo vlug als zijn benen hem konden dragen naar de kelder; daar lagen allerlei wonderlijke meubels, zijden stoffen en huishoudelijke artikelen opgestapeld. Vooral trok een grote, met ijzer beslagen kist zijn opmerkzaamheid. Hij trachtte het deksel op te lichten en dat lukte terstond. In de kist lagen horloges, gouden en zilveren sieraden en verscheidene andere kostbaarheden. Raffles' horloge met ketting lag er ook al bij en glimlachend stak hij ze weer in zijn eigen zak.

— Mr. Fox moet zich wel heel veilig voelen, dat hij alles hier maar zo open laat staan, dacht Raffles. Toen deed hij de kist weer dicht en ging terug naar het vertrek, waar Brand stond te wachten.

— Gelukkig, dat je terug bent, Edward, zei deze herademend. Ik verging van angst.

Raffles glimlachte.

— Mijn onderzoekingsstocht is prachtig gelukt.

Lang bleef Raffles niet in de kamer. Hij ging naar de keuken, waar Tommy nog altijd zat te huilen.

— Houd moed, m'n jongen, zei Raffles, blijf je alleen thuis, als wij allemaal weggaan?

— Ja, sir. Dan word ik opgesloten. Ze zijn bang, dat ik wegloop.

— Nu moet je eens goed luisteren, Tommy. Als je zuster wordt weggebracht, blijf je alleen, maar als je braaf bent, kom ik je halen en breng je weer naar haar toe. Maar hou vooral je mond, want anders loopt alles mis.

De ogen van de knaap schitterden.

— O, ik kan best zwijgen. Is het heus waar, meneer, komt u mij halen?

— Zeker, mijn jongen, je kunt me vertrouwen. Hou je mond en wacht de dingen af, die komen zullen. Waar is miss Anny? Nog steeds boven?

— Ja, mijnheer.

— Goed. Zeg niemand, dat wij met elkaar gesproken hebben.

Raffles verdween en deelde Brand nu fluisterend het plan mee, dat hij had ontworpen om de beide kinderen te redden.

Een uur later kwam Fox thuis en trad bij de vrienden binnen.

— Ik geloof, dat wij maar vast naar het station zullen gaan, Mr. Fox, zei Raffles. 't Is hier erg saal en het is nogal ver.

— 't Is mij goed. Maar het duurt nog enige tijd, voor de trein vertrekt.

Fox bracht zijn gasten tot de deur en liet hen met een knikje van verstandhouding uit.

HOOFDSTUK IV

GERED EN IN VEILIGHEID

Raffles slenterde met Brand de straat uit.

Hij gaf zich het air volstrekt geen haast te hebben, omdat hij vermoedde, dat men hem na zou kijken, maar nauwelijks had hij de hoek van de straat bereikt, zodat men hem niet meer zien kon, of hij strekte met een energiek gebaar zijn gestalte, zijn ogen begonnen met een harde metaalglans te schitteren en hij was geheel en al de oude.

— Charles, zei hij en zijn stem trilde van ingehouden geestdrift, Charles, we moeten in de straat komen, die achter het huis van Fox ligt. Eerst deze hoek en dan nog de volgende. Kijk, hier zijn we er al. Zie je daar die achtergevels? Nu, dat zijn de huizen van Oxfordstreet. Toen wij daar in die kamer moesten wachten, heb ik de situatie goed opgenomen en ik zie alles heel duidelijk voor me, alsof het op een kaart getekend staat.

Kijk, dat huis ligt achter dat van Fox.

— Bedoel je het huis, waar die uitdragerswinkel is gevestigd? vroeg Brand.

— Juist, amice, zei Raffles en nu is het zaak op te passen om te zien, wanneer Mr. Fox met zijn dames het huis verlaat. Jij zorgt intussen voor een auto en wacht me daarmee aan het eind van de straat. Laat al het andere maar aan mij over.

Op de hoek van de straat, in een klein café, keken de vrienden uit naar het huis van Fox. Het duurde niet zo

lang, of zij zagen, dat het drietal het huis verliet.

Raffles betaalde de vertering en verliet met zijn vriend het kroegje.

— Jij, Charles, vlug in de auto en wacht mij op de hoek.

Raffles ging nu het huis binnen, dat gelegen was achter dat van Fox. Hij liep het vlug door en op de binnenplaats kwam hij de uitdrager tegen. Toen deze begon op te spelen, greep Raffles hem met zijn kraag en onder bedreiging van hem te zullen worgen, waar Raffles niets van meende, want hij zou zelfs geen vlieg kwaad doen, sloot hij hem op in zijn eigen kantoortje. Nu had hij vrije baan.

Vlug als een kat klauterde hij op de binnenplaats langs een regenpijp naar de eerste verdieping, schoof daar een raam op en kwam op die manier ongedeed in een der kamers van het huis van Fox. Hij liep nu een paar vertrekken door, totdat hij voor een gesloten deur kwam.

Raffles klopte... geen antwoord.

Met een looper opende hij de deur en daar zag hij Tommy vastgebonden op een stoel liggen. Grote tranen rolden de arme jongen langs de wangen.

— Is er niemand thuis? vroeg Raffles.

Tommy schudde ontkennend het hoofd.

— Kalm, ventje, sprak hij, ik ben dadelijk terug.

— Neen, niet weggaan alstublieft, smeekte het kind, neem mij mee.

— Voel je je sterk genoeg?

— O ja sir! Ik ben alleen zo verdrietig, dat Lucie weg is.

— Stil maar, zei Raffles, die zal je gauw genoeg terugzien. Eerst zullen we die touwen eens doorsnijden. Knellen ze je erg?

— Neen, sir, zei de knaap. Dat gaat nog al. Ik ben wel aan pijn gewoon. Mr. Fox is niet erg zachtzinnig.

Raffles klemde de tanden op elkaar en zei:

— Wacht maar, we zullen dat heerschap een mooie kool stoven. Met bekwame hand sneed hij nu de touwen, waarmee de knaap gebonden was, door. Wreef toen zijn ledematen, die een beetje verstijfd waren en nam de jongen, als hij zag, dat hij weer lopen kon, mee door de geheime gang, na hem onderwijl een muts te hebben opgezet.

Met enige moeite kreeg hij de jongen zonder kleerscheuren uit het venster op de binnenplaats, gaf daarna de uitdrager zijn vrijheid terug, de man met een halve guinje schadeloos stellend voor het verlies van zijn vrijheid en snelde de straat op.

Op de hoek van de straat wachtte Brand met de auto. Raffles stopte de knaap erin.

— Nu gaan we een ritje maken, zei hij, om het kind gerust te stellen.

Heel tevreden knikte Tommy met het hoofd.

Hij had al dadelijk heel zijn kinderlijk vertrouwen geschonken aan de mooie, slanke meneer en beloofde alles te zullen doen, wat er van hem verlangd werd, als hij maar niet naar zee behoefde.

Raffles bracht de jongen naar een reisbureau, gaf hem wat geld en deponeerde het benodigde bedrag voor alle kosten. Tommy zou met zijn geleider de volgende trein nemen en 's nachts nog in Ramsgate aankomen.

Raffles vroeg nu, of hij even van een lessenaar gebruik kon maken, om een brief te schrijven. Dit werd hem gaarne toegestaan en toen hij gereed was en de enveloppe adresseerde, zag Brand met enige verbazing, dat de brief gericht was aan de hoofdinspecteur van

politie, Phileas Baxter van Scotland Yard.

Brand zei niets, schudde alleen het hoofd. Hij wist, dat zijn vriend er van hield, grapjes met de politie uit te halen, maar hij vond ook, dat dit spelletje soms wel wat gevaarlijk was.

Toen Raffles gereed was, stond hij op, waarna hij en Brand afscheid namen van de knaap en vertrokken.

Vóór de Londonbrug stapten zij uit. Hun scherpe ogen hadden namelijk een taxi ontdekt, waarin Fox zat met zijn dames.

Zij betaalden hun chauffeur en gingen nu vlug naar het station. Voordat zij echter daarbinnen gingen, riep Raffles een dienstman aan, gaf hem de brief die hij even te voren op het bureau van de stoomvaartmaatschappij had geschreven en beval de man, het schrijven direct te bezorgen.

Mr. Fox zat reeds met zijn dames in de wachtkamer, toen Raffles en zijn vriend binnenkwamen. Hij ging hen tegemoet en stelde hen voor aan miss Watkins. Het meisje vertelde hij, dat zijn beide vrienden, de heren Smith en Warren, wel zo vriendelijk zouden zijn om haar tot Dover te begeleiden. Daar zou dan Mr. Castelli, een rijke Argentiniër, die miss Watkins als gouvernante voor zijn kinderen had geëngageerd, haar wel onder zijn hoede nemen.

Raffles deed zeer terughoudend tegenover het jonge meisje, dat hem van tijd tot tijd met onrustige blik aankeek en dan weer de wachtkamer rondzag, alsof zij iemand zocht.

Hij begreep, wat het meisje verontrustte. Zij had hem niet herkend aan zijn stem en keek nu uit naar haar redder.

Mr. Fox was opgestaan en sprak nu achter in de wachtkamer met een heer met een volle, zwarte baard.

— Dat is zeker die senior Castelli, dacht Raffles, de man, die nog twee slachtoffers meeneemt.

Fox kwam terug en drong er op aan, dat men nu zou instappen, daar het hoog tijd was.

Allen stonden op en galant bood Raffles de jongedame zijn arm.

Deze ging met gebogen hoofd mee naar een coupé tweede klasse.

— De koffers der jongedame zijn al vooruitgestuurd naar Dover, zei Fox. U hebt daar dus geen zorg voor.

Raffles stapte in, nadat hij er zich eerst heel nauwkeurig van had overtuigd, dat senor Castelli in een aangrenzende wagon met twee jonge meisjes had plaats genomen.

Fox was goed geluimd en miss Anny eveneens. Toen de trein zich in beweging zette, groetten zij de vertrekkenden allervriendelijkst, waarop Raffles met een lachje antwoordde, dat meer spot dan vriendelijkheid had.

Toen de trein eenmaal het station had verlaten, sloot Raffles het venster. Zij waren met z'n drieën gebleven.

— U hebt me dus niet herkend, miss Watkins? vroeg hij nu. Ja, kijk me maar niet zo verbaasd aan, ik ben degene, wie ge een paar uur geleden door de deur hebt gesproken.

Miss Watkins droogde haar tranen en fluisterde:

— Hemel, hoe is dat mogelijk?

— Zeer eenvoudig. Mr. Fox is een aartsschurk en ik bood mij aan om hem te helpen. Als hij wist, wie ik ben, zou hij zich nog wel twee keer bedacht hebben, voordat hij mijn diensten aannam.

Nu vertelde hij het jonge meisje in welk groot gevaar zij had verkeerd en hoe het toeval haar gunstig was geweest.

Verder deelde hij haar nu mede, welk bericht de verzegelde fles had bevat en dat haar broertje haar in Ramsgate wachtte. Vandaar zouden zij naar Ostende gaan, waar broer en zuster voorlopig in volkomen veiligheid zouden kunnen blijven.

Miss Walkins was overweldigd door al deze verklaringen en toch gelukkig, een

helper in de nood te hebben gevonden.

In warme bewoordingen zegde zij haar helper dank.

— Mr. Fox wacht bovendien nog een verrassing, als hij thuiskomt, zei Raffles. Ik heb mijn vriend Baxter van Scotland Yard bericht, dat het daar een berucht helersnest is. Hij zal er wel over een uur zijn. We stappen te Canterbury uit de trein, maar pas op het laatste ogenblik, opdat senor Castelli het niet in de gaten krijgt. Daar wachten wij op de volgende trein, waarmee wij dan naar Ramsgate gaan en waar wij Tommy treffen.

Alles verliep volgens afspraak en gelukte volkomen.

In Canterbury zond Raffles een telegram naar Dover, om daar de politie attent te maken op Castelli, zodat deze gearresteerd en zijn slachtoffers in veiligheid gebracht konden worden.

In Ramsgate ontmoetten broer en zuster elkander en de begroeting was allerhartelijkst.

De volgende dag stak het tweetal over naar Ostende, waar het in het Grand Hotel — Raffles had daar kamers besteld — kon logeren.

Een paar dagen later verklaarde Raffles, dat zijn plan nog slechts voor de helft was uitgevoerd, want dat hij het testament van de omgekomen oom nog niet bemachtigd had.

— Wij moeten dat papier van de bodem der zee halen, zei hij; laat dat maar aan mij over, miss Watkins. Ik hoop mijn doel te bereiken en naar Plymouth te gaan.

Het jonge meisje was er vast van overtuigd, dat alles, wat deze energieke man van plan was door te zetten, ook inderdaad werd doorgevoerd.

HOOFDSTUK V

OP DE BODEM DER ZEE

De volgende dag vertrok Raffles met Brand naar Plymouth.

Op de rede liep ongeduldig een chic gekleed heer heen en weer. Hij tuurde naar de ingang der haven en keek met grote belangstelling naar een naderende stoomboot.

Het was de boot, die door de Bank van Engeland gecharterd was, om de kostbare inhoud van de «*Tasmania*», die nog steeds op de bodem der zee lag, te proberen naar boven te brengen.

De chic geklede heer was Mr. Fergusson, de president van de Bank, die vol verlangen naar de terugkeer der boot uitzag, om te vernemen, hoe de eerste pogingen waren verlopen. Direct toen de boot aan de kade meerde, begaf Mr. Fergusson zich snel aan boord, begroette de kapitein en een forse kerel, die naast de kapitein stond, en ging met beiden naar de kapiteinshut.

— Nu, hoe staat het er mee, Edmonds? Ben je geslaagd? vroeg de bankier.

— Het gaat slecht, meneer, meer dan slecht, luidde het antwoord. Het enige, dat ik u met absolute zekerheid kan mededelen, is, dat we weten, waar het wrak ligt. Wij hebben gedoken, toen het eb was, omdat dan alleen te werken is, want het wrak ligt in 12 vademmen water, dat is ongeveer 72 voet en dat is eigenlijk te diep om met gewone duikerpakken te werken.

De grootste diepte was tot dusver tien vademmen, en dat konden nog maar alleen heel sterke kerels met longen van

ijzer bereiken, ofschoon niet langer dan een half uur achtereen. U begrijpt dus, dat er met vloed geen sprake van is, dat we naar beneden kunnen gaan.

— Hoe lang kunnen de mensen onder water blijven? vroeg Fergusson.

— Ik kan voor het duiken maar twee van mijn mannetjes gebruiken, maar dat zijn ook jongens van ijzer, antwoordde Edmonds. En die kunnen niet langer dan een half uur beneden blijven. Ik heb vandaag zelf gedoken, maar ik verzeker u, dat het een duivels werk is.

— Zou het niet mogelijk zijn, nog meer duikers te werven? De bank geeft de duiker, die de schat ontdekt, een beloning van 1.000 pond en aan wie hem boven brengt een van 10.000 pond. Dat is toch de moeite waard.

— All right, sir. Ik zou graag dat sommetje willen verdienen en mijn mannetjes nog liever, maar tegen de natuur kan niemand vechten.

— Ge weet nu toch nauwkeurig, waar het wrak ligt, nietwaar?

— Heel precies. Wij hebben er een boel aan verankerd.

— Uitstekend!

— Maar de duikers zullen het zeer moeilijk hebben, om in het inwendige van het schip door te dringen, hernam Edmonds. Alles is verbogen en de ruimten zijn versperd door stukken ijzer. Ik betwijfel zelfs, of de mannen zich daarbeneden voldoende zullen kunnen bewegen.

— Wanneer gaat u er weer heen? vroeg Fergusson.

— Als de eb is ingetreden. Wij moeten de tijd benutten en 's nachts werken bij elektrische schijnwerpers. Het weer schijnt zich goed te houden en wij hebben spoedig volle maan.

— Wat zou dat?

— Wel, dan is de vloed het hoogst, maar de eb ook het laagst.

— Zodra ge iets bizonders hoort, zult ge het mij zeker wel laten weten? Ge hebt overigens verlof om geheel naar eigen goedvinden te handelen.

Kapitein Brown, de tweede man, had zwijsend het gesprek mee aangehoord.

Nu verschoof hij de tabakspruim in zijn mond en zei:

— Heel goed, Mr. Fergusson, wij zullen ons best doen zoveel als wij kunnen.

— Uitstekend, heren. Ik wens u veel geluk met uw onderneming.

Fergusson stond op en verliet even later het schip.

Kapitein Brown en Edmonds, respectievelijk directeur en chef der bergingsmaatschappij te Plymouth, wandelden op dek heen en weer.

Zij bespraken het bezoek van Mr. Fergusson en hadden het er voornamelijk over, hoe zij de uitgeloopte beloningen voor het vinden en boven brengen van het goud moesten opvatten.

Het was ook wel de moeite waard erover te spreken. Wanneer de uitgeloopte beloning aan de maatschappij verviel, dan zouden zij er natuurlijk wel enig voordeel van hebben, maar het grootste gedeelte zou toch naar de aandeelhouders gaan, terwijl, wanneer de beloning als een persoonlijke kon worden beschouwd, het geld in zijn geheel, zonder enige aftrek aan hen verviel.

Kapitein Brown, die een geslepen natuur had, kwam plotseling op een denkbeeld, dat hij onmiddellijk aan Edmonds mededeelde.

— Kijk, Edmonds, zei hij, het is natuurlijk lang niet zeker, dat jij de schat ontdekt. Het is natuurlijk mogelijk, dat je op het punt staat in het ruim, waar het goud ligt, binnen te dringen, maar

dat je daaraan geen gevolg kunt geven, omdat de druk van het water te sterk wordt en je het teken moet geven om je te laten ophalen.

In dat geval is het zo goed als zeker, dat de twee duikers, die op jou volgen, de ontdekkingspremie in handen valt. Daar zou niets aan te doen zijn.

We kunnen daarom beter onze mond houden tegenover de duikers en het doen voorkomen, alsof de premie voor de maatschappij is, wanneer zij de ontdekking doen, maar doe jij het dan zeggen wij niets, delen de beloning samen en geven de mannen elk een stevige fooi. We zullen Mr. Fergusson vragen, of hij er tegen niemand over spreekt, want als het in de kranten komt, dan is het te laat.

De aandeelhouders zijn natuurlijk op hun *qui vive*.

Edmonds dacht even na en knikte toen toestemmend met het hoofd. Dat plannetje leek hem nog zo slecht niet. Op het ogenblik echter was zijn grootste zorg het duiken zelf. Hij ontveinsde zich niet, dat het nog lang niet vaststond, dat hij het goud zou vinden, laat staan ophalen en het gesprek van zoëven kwam hem voor veel te gelijken op het verkopen van de huid, vóór de spreekwoordelijke beer geschoten was.

Terwijl de beide mannen zo over het dek wandelden, kwam een matroos een bezoeker melden, die de kapitein spreken wou.

Deze ontving hem.

Het was een zwartgelokte Italiaan, die het Engels sprak met een sterk Italiaans accent.

— Ik heb gehoord, zei deze, dat ge duikers nodig hebt voor zeer zware arbeid. Daarvoor kom ik mij aanbieden.

— Zijt ge duiker van beroep?

— No, signore, dat niet. Maar ik heb lange tijd in Zwitserland gewerkt bij de doorgraving van een tunnel. Daar werd steeds verse lucht ingepompt en de ademhaling ging moeilijk.

In mijn vrije tijd heb ik toen een toestel geconstrueerd, dat mij bij dat werk

grote diensten heeft bewezen en dat mij in staat stelde veel langer dan de anderen in de tunnel te blijven. Daar men mij, toen ik mijn toestel aan de maatschappij aanbood, geen voldoende beloning voor mijn uitvinding wilde geven, ben ik vertrokken en heb de constructie van mijn toestel geheim gehouden.

Daar ik wat geld had overgespaard, heb ik mijn toestel toen nog verbeterd en ben er ten slotte toe overgegaan om een soort scaphander te maken, welke tegen grote waterdruk bestand is.

Ik redeneerde aldus: Wanneer mijn toestel mij toestaat het zeer lang in een bedorven atmosfeer uit te houden, kan ik er ook gebruik van maken onder water, wanneer ik er maar voor zorg, dat mijn lichaam tegen grote waterdruk bestand is. Ik heb proeven genomen, die bewezen, dat mijn stelling juist was en nu ben ik in het bezit van een toestel, dat mij veroorlooft langer dan een uur achtereen onder water te blijven, terwijl mijn scaphander, een soort duikerpak, maar van buitengewoon sterke constructie, in staat is om een druk van twintig vademmen water te doorstaan.

— Twintig vademmen? riepen Brown en Edmonds gelijktijdig uit. Maar dat is geweldig.

De Italiaan, die zei Casati te heten en uit Napels afkomstig te zijn, zag nu duidelijk, hoe Brown aan Edmonds een geheime wenk gaf en besloot op zijn hoede te zijn.

Hij werd even alleen gelaten, daar zij iets met elkaar te bespreken hadden en in die tijd gaf de Italiaan zijn ogen goed de kost. Dat was hem wel toevertrouwd, want onze lezers zullen zeker reeds geraden hebben, dat die zwartgelokte zoon van het zonnige zuiden niemand anders was dan Raffles, die op deze wijze wilde trachten de schatten op de bodem der zee machtig te worden.

Na een poosje kwam Edmonds terug.

— Zoudt ge nu reeds direct een proef willen nemen? vroeg hij de Italiaan.

— Terstond?

— Ja, nu dadelijk.

— Si, signore, heel graag zelfs.

— Wel, sir, ga dan terstond uw toestellen halen, onze tijd is kostbaar. Hoe heet ge ook weer?

— Casati di Napoli, uit Napels, sir. Edmonds knikte verheugd.

— Denk er aan, vanmiddag steken we in zee.

Toen de boot wegvoer naar de plaats van bestemming, stonden kapitein Brown en Edmonds op de commando-brug.

Casati, de nieuwe duiker, redeneerde druk met zijn beide makkers. Hij had een grote koffer en een kist bij zich, waarin zich zijn apparaten en toestellen bevonden.

— Alle duivels, zei Brown en hij wees op Casati, hebt ge de nieuwe duiker vandaag al meegenomen? Moet hij nu al werken?

— Ja, hij stond erop. 't Is een moedige kerel. Dat is er nou een, zoals ik al zolang gewenst heb. Het zou mij niets verbazen, als hij de schat ontdekt.

— Zo, zo, bromde Brown, ik heb nooit veel op gehad met Italianen. Deze kerel maakt dan zeker een gunstige uitzondering.

— Daar ben ik zeker van.

— Ik hoop het. Denk in ieder geval aan onze afspraak. Gaat gij zelf ook weer duiken?

— Dat moet wel. Mij meegerekend, zijn we maar met z'n vieren. Wij gaan telkens met z'n tweeën, anders acht ik het te gevaarlijk.

— Duikt gij met de Italiaan?

— Dat weet ik nog niet.

— Ik zou het niet doen, Edmonds.

— Maar waarom niet.

— Omdat de kerel zeker verdrinkt.

— Daar ben ik nog zo zeker niet van.

Je zegt dat, omdat je het land hebt aan Italianen.

— Kan zijn.

Plotseling stiet Brown een angstkreet uit en in hetzelfde ogenblik beval hij met stentorstem de stuurman om het roer te wenden.

Vlak vóór de stoomboot schoot een klein, rank motorbootje voorbij.

Het had maar een haar gescheeld, of het scheepje was door het grote stoomschip overvaren en in de grond geboord.

Allen hadden het dreigende gevaar gezien.

De Italiaan had zich over de verschansing gebogen en met luide stem geroepen :

— Per dio, signore, hoe kan men zo onvoorzichtig zijn?

De inzittende, een jongeman, in wie wij Charles Brand herkennen, had echter zo handig gemanceuvreerd, dat hij, ook zonder het bevel van de kapitein, ontsnapt zou zijn.

Nu verwijderde het motorbootje zich snel.

Brand had er zich even van overtuigd, dat zijn vriend inderdaad aan boord was.

Het bergingsschip had, met de vuurtoren van Eddystone in zicht, het anker uitgeworpen en niet ver vandaar dobberde een ton op het water. Dat was de plaats, waar de « Tasmania » gezonken was.

Nauwelijks had de boot de eerste toebereidselen gemaakt, of van alle kanten kwamen nieuwsgierige stoombootjes opzetten, tot groot misnoegen van kapitein Brown, die geweldig het land had aan al die kijkers.

— Dat zijn natuurlijk weer van die krantenmensen, mopperde hij woedend. En toen: Stuurman, laat een paar matrozen die kerels wat van ons lijf houden.

— Best, kapitein.

Intussen had Edmonds zijn mannetjes om zich heen verzameld.

De grote luchtpomp werd opgesteld en twee duikers kleedden zich om af te dalen.

Een trap was overboord gehangen.

Edmonds wilde zelf met Casati gaan duiken.

De beide anderen waren nu klaar.

De zware koperen helm werd hun over het hoofd gedaan en met schroeven verbonden aan de waterdichte kleding. Langzaam en moeizaam door de loden zolen aan de voeten, daalden zij

Aan de luchtpomp werkten twee man.

Een derde legde de luchtbuizen uit, een vierde het touw, waarmede de duikers werden neergelaten en opgehaald en waaraan ook het dunne signaalkoord was bevestigd. Een elektrische lantaarn was aan hun gordel bevestigd, een stevige bijl, een korte zaag en twee messen.

Aldus uitgerust, verdwenen zij in de groene golven.

Twintig minuten lang zag men niets anders dan kleine luchtbelletjes, die nu en dan aan de oppervlakte van het water verschenen. Het was het verbruikte koolzuur uit het ademhalingsapparaat van de duikers, dat opsteeg en dat het enige teken was, dat daarbeneden in de diepte menselijke wezens vertoefden en werkten.

Met gespannen aandacht keken de helpers naar het signaaltouw, om bij het minste teken de duiker, die het gaf, op te halen.

Na een klein half uur werd er heftig aan een der signaalkoorden getrokken.

Vlug werd de duiker opgehaald. Helpende handen strekten zich reeds uit en trokken hem op het dek, bevrijdden hem allereerst van de koperen helm, opdat hij frisse lucht zou kunnen inademen.

De man, wiens gelaat donkerrood gekleurd was, werd totaal uitgeput in een ruststoel neergelegd.

Een paar minuten later gaf ook de tweede duiker het sein.

Deze was minder uitgeput en rapporteerde, dat het wel mogelijk was, door het lek in het onderste ruim van het schip te komen. In het achterschip of de hutten zou men evenwel nooit kunnen komen, daar deze door al het ijzer versperd waren.

Nu moesten Edmonds en Casati zich gereed maken voor de gevaarvolle tocht.

Laatstgenoemde had reeds van te voren zijn toestellen en duikerpak gereed gelegd en de mannen aan boord hadden met enige verwondering opgemerkt, dat de koperen helm van de scaphander van de Italiaan een heel stuk groter was dan die der anderen. Dat kwam, doordat in de helm ook ruimte moest zijn

voor het bijzondere zuurstofapparaat, dat Casati in staat zou stellen het onder water veel langer dan de anderen uit te houden en op veel grotere diepte te werken.

Ook het duikerpak was van ander maaksel; het was een eigenaardige stof, die tegen grote druk bestand was, terwijl de loden zolen aan de voeten, om een evenwicht te bieden voor de zware koperen helm, ook veel dikker en zwaarder waren.

Edmonds ging eerst naar de diepte, de Italiaan, alias Lord Lister, volgde.

Op de bodem der zee was het tamelijk licht.

Casati zag al heel spoedig de chef op de rand van het wrak staan.

Edmonds wees hem op de bodem der zee allerlei zeesterren, krabben, kreeften, waterplanten en velerlei vissoorten. De schollen hadden hun lichaam geheel enal in het zand begraven en keken slechts met de koppen eruit.

Edmonds maakte door een teken kenbaar, dat zij naar beneden moesten en liet zich toen langs het schip afglijden.

Casati volgde onmiddellijk.

Toen beiden op de zeebodem waren aangeland, stoven de vissen vol schrik uit elkaar.

De duikers liepen langs het wrak, dat nog een weinig op zij helde. In het middengedeelte kon men het inwendige van de «*Tasmania*» geheel overzien.

Raffles wist uit de papieren, die hij in de fles gevonden had, dat de goudkisten zich in het achterschip moesten bevinden. Voor hem kwam het er echter ook op aan, de cassette van de verdronken Fox te vinden en waar deze zich bevond, wist hij natuurlijk niet.

Zo was hij genoodzaakt alles te doorzoeken.

Het tweetal werkte met bijl, zaag en hakmes en trachtte zich op deze manier een weg te banen. Zij stieten op vele hinderpalen in de vorm van allerhande bagage van de verongelukte opvarenden, maar behendig wisten zij alles ter zijde te schuiven en zo klauterden zij langzaam maar zeker verder.

Thans bevonden zij zich in een grote, donkere ruimte, in het midden van het schip gelegen. Een ontzettend schouwspel ontrolde zich voor hun ogen. Hier was waarschijnlijk vroeger de eetzaal geweest, want op een lange tafel stonden nog borden en schotels. En tegen de muren stonden, loodrecht, zonder door het kalme, afgesloten water in beweging te worden gebracht, verscheidene lijken nog in dezelfde houding, als waarin de dood hen had verrast.

Door het binnendringen van beide mannen werd het water in beweging gebracht en de lijken begonnen te wankelen, met wijd opengesperde ogen schenen zij dreigend de rustverstoorders te willen naderen. De armen en hoofden waggelden, de lichamen bewogen zich voor- en achterwaarts en plotseling zweefde het lijk van een man langzaam naar boven, naar het dek, alsof het zich op de indringers wilde storten.

Aan het einde van de eetzaal zat een vrouw, die in haar doodsangst haar dochttertje in de armen had gekneld.

Edmonds, die reeds eerder op de zeebodem dergelijke tafereelen had bijgevoond, bleef volkomen kalm, maar Raffles spande alle krachten in om zich niet door mededogen aan het wankelen te laten brengen bij de aanblik van dit ontzettende tafereel.

Edmonds ging verder. Hij opende de deur, die naar een gang voerde, waar zich aan weerszijden de passagiershutten bevonden.

Al heel spoedig waren zij tot de overtuiging gekomen, dat hier onmogelijk de schatten konden geborgen zijn. Aan het einde der gang vonden zij het lijk van een man, die een stalen cassette krampachtig in de armen hield. Als een bliksemstraal flitste het door Raffles' brein, dat hij reeds aan het doel was.

Hij maakte de cassette los uit de verstijfde vingers van de dode en nam toen op een teken van zijn chef de vondst mede, nadat hij nog uit de zakken van de drenkeling enige sleutels en papieren had gehaald.

Edmonds beduidde thans, dat hij het niet langer onder water kon uithouden

en naar boven wilde en hoewel Raffles nog niet de minste onaangename gewaarwording ondervond, volgde hij zijn chef toch maar.

Een ogenblik later stond het tweetal weer aan dek van het duikerschip. Edmonds was met het resultaat zeer in zijn schik en hij was verstomd over de prestaties van Casati, die na zo korte oefentijd reeds getoond had alle goede duikerseigenschappen te bezitten. Toen Raffles zijn duikerpak had afgestaan, gevoelde hij zich niet in het minst vermoeid en was hij zelfs bereid om na een korte pauze opnieuw af te dalen.

De andere collega's kregen nu bevel om de lijken boven te brengen, opdat men de identiteit zo mogelijk zou kunnen vaststellen. Op de cassette, die naar de kajuit van de kapitein was gebracht, stond duidelijk de naam Richard Fox gegraveerd. En toen, met behulp van de sleutels, die Casati op het lijk had gevonden, het kistje werd geopend, vond men daar verscheidene papieren, die,

hoewel wat vochtig geworden, toch nog uitstekend te lezen waren.

— Wel, Casati, heb je lust om nog eens te duiken, voordat de vloed komt opzetten? vroeg Edmonds de duiker.

— O dio, zeker, signor, graag. Wij hadden het lijk van Mr. Fox dadelijk moeten meenemen. Ik ga het halen.

— Wel, sir, die arbeid zal u niet moeilijk vallen. Daar hebt ge mij niet bij nodig. Ik was van plan vannacht weer met u te duiken. Blijf dus niet te lang beneden.

Raffles, alias Casati, deed wat hem gezegd was en bracht het lijk van de verdronken bankbeambte boven.

Even nadat Casati weer aan boord was gekomen, gaf kapitein Brown bevel om naar Plymouth terug te keren.

Het anker werd gelicht en, vergezeld van een hele flottielje kleinere en grotere vaartuigen, stoomde de boot naar de veilige haven terug.

HOOFDSTUK VI

DE SCHAT VAN DE « TASMANIA »

In een heel eenvoudig hotel te Plymouth, vlak bij de haven, had Charles Brand een kamer gehuurd, waarvan de vensters uitzagen op de haveningang, zodat hij alle uitvarende en binnenkomende schepen kon waarnemen. Het was Zaterdagmiddag en Brand zat met zijn vriend voor het geopende venster een sigaret te roken. Zij spraken op fluisterende toon, want zeker in hotels moet

men met geheimen zeer voorzichtig zijn.

Raffles had zijn vriend juist verteld van het avontuur op de bodem der zee.

Nu vervolgde hij:

— De cassette, die ik gisteren naar boven heb gehaald, is in tegenwoordigheid van Mr. Fergusson geopend. De inhoud was nog ongeschonden. Het kistje bevatte de familiepapieren van Mr. Fox, zijn laatste correspondentie, niet minder

dan 1.000 pond in effecten en ongeveer 100 pond in banknoten, benevens een testament, waarin Miss Watkins en haar broer Tommy tot universele erfgenamen worden benoemd.

Mr. Fox heeft zijn neef geheel ont-erfd. Mr. Fergusson heeft de regeling van alles in handen genomen en zal Miss Watkins zo spoedig mogelijk op de hoogte stellen.

— We gaan nu toch zeker zo gauw mogelijk hier vandaan? vroeg Brand.

— Hoe kom je erbij? wierp Raffles tegen. Ben je dan vergeten, wat ik aan het strand van Ostende tot je gezegd heb?

— Ja. Wat was dat ook weer?

— Dat ik het gezonken goud van de bodem der zee zou halen.

— Maar dat kan je toch geen ernst zijn?

— Dat is heel zeker wél. Ik heb van Edmonds tot Maandag verlof gekregen. Dan moet ik terug zijn, om opnieuw te gaan duiken.

— Maar Edward, wees toch niet zo dwaas.

— Hou je kalm, lachte Raffles, en maak je niet ongerust. Ik zal wel duiken, zonder dat Edmonds er bij is en op mijn eigen houtje wat van dat goud te voorschijn halen.

— Maar je kunt dat toch niet zonder de luchtpompen en de andere apparaten doen.

— O, die heb ik al twee weken geleden te Parijs besteld en ze hierheen laten sturen. Alles komt best in orde, amice, als jij je maar niet zenuwachtig maakt.

Brand keek zijn vriend aan en schudde het hoofd. Maar Raffles lachte en zei:

— Weet je, dat wij onze vriend Baxter hier ook nog dezer dagen kunnen verwachten? Het heeft in de dagbladen gestaan.

Brand sprong op van schrik.

— Wat wil die hier?

— Hij komt eens kijken om te zien, of het goud naar boven gebracht en of er niets gestolen wordt.

Raffles lachte ironisch. Wederom schudde Brand het hoofd.

— Ik waarschuw je nog eens, Edward, laat dat dwaze plan varen.

Raffles drukte zijn vriend met warmte de hand.

— Kom, kerel, maak je toch niet ongerust. Alles komt best op zijn pootjes terecht. En laat ons nu in de eetzaal een fles champagne gaan drinken.

Het was een wondermooie, heldere nacht met een schitterende sterrenhemel. De lichten van de havenstad Plymouth vormden een lange keten langs de oever; aan de horizon schitterde de vuurtoren van Eddystone en wierp zijn lange stralenbundels ver over de zee. Uit de herbergen aan de haven klonk luid gezang van matrozen, vrolijk lachen en schetterende muziek. Morgen was het Zondag en die rustdag moest feestelijk worden ingezet, want op Zondag waren de kroegen gesloten en volgens de Engelse wet mocht geen lawaai de heilige rust verstoren.

Raffles had het goed overdacht, om deze nacht voor zijn avontuur uit te kiezen.

Het motorbootje, dat hij had gehuurd en waarin hij met zijn vriend had plaats genomen, had de haven reeds lange tijd verlaten en dobberde nu op de baren der eindeloze zee.

Middernacht was reeds voorbij, toen zij langzaam het doel van hun tocht naderden.

De motor werkte op halve kracht en bijna onhoorbaar en in de verte doemde reeds de ton op, het merkteken van de plaats, waar het wrak was gezonken.

Raffles ging eerst nog enige voorbereidende maatregelen treffen. Hij wierp met behulp van Brand het anker uit, deed zijn duikerpak aan, voorzag zich van alle mogelijke werktuigen en had het geheel zó ingericht, dat hij zelf het apparaat met gecomprimeerde lucht op de schouders torste. In plaats van het signaaltouw had hij een klein telefoontoestel geconstrueerd.

Nu ontstak hij de elektrische lantaarn en als een meteor daalde hij langzaam in de diepte.

Brand keek hem bezorgd na en hield de koptelefoon aan zijn oor.

Enige ogenblikken later meldde Raffles hem, dat hij de zeebodem had bereikt, waardoor Brand, die trilde van zenuwachtigheid, wat kalmer werd.

Daarbeneden, op de bodem der zee, begon Raffles nu zijn niet ongevaarlijk werk.

Hij moest het smallere achterschip zien binnen te dringen, waarin zich de goudkistjes bevonden.

Zijn elektrische lamp verlichtte de omgeving voldoende. De duiker wroong zich nu door een opening in het achterschip en verbrijzelde daar met heftige bijlslagen een deur, waardoor hij in een grotere ruimte kwam.

Hier lagen wederom verscheidene lijkens, bij de aanblik waarvan hij nogmaals hevige ontstelde.

Maar manmoedig overwon hij die gevoelens en met zijn werktuigen werkte hij zich steeds voorwaarts.

In een der ruimten gekomen, stiet hij op een groot aantal koffers en kisten en het kostte hem tamelijk veel moeite, om deze allemaal uit de weg te ruimen.

Maar de waterdruk vergemakkelijkte zijn arbeid zeer, want hierdoor was hij in staat om grote kisten, die anders zelfs door geen zes man zouden kunnen worden opgetild, tamelijk gemakkelijk te verplaatsen. Aldus haande hij zich een doortocht door het ruim.

Toen hij dat gedaan had, zag hij wéér een deur en opnieuw beukten zijn hamerslagen met geweldige kracht op het vochtige hout. Maar toen ook zag de duiker acht niet al te grote cassettes, met ijzer beslagen en voorzien van de initialen der Engelse Bank. Dat was dus de goudschat. Acht kistjes! En ieder hield voor ongeveer 3 miljoen gulden aan goudstaven in. Dat maakte dus samen het niet onaardig sommetje van 24 miljoen gulden of 324 miljoen Belgische franken.

Raffles telefoneerde onmiddellijk naar Brand, die in ademloze spanning hoorde dat hij de schat gevonden had en toen probeerde hij een der kistjes op te tillen.

Ofschoon hem dit met veel inspanning gelukte, begreep hij, dat het enorme gewicht der goudstaven en dan nog van het ijzeren kistje het hem onmoge-

lijk zou maken, ze naar boven te brengen.

Reeds wilde hij het sein geven om zich op te laten halen, toen hij eensklaps bleef staan. Daar had zich iets bewogen.

Toen Raffles zijn lantaarn in die richting liet schijnen, zag hij plotseling achter de kistjes de afschuwelijke gedaante van een inktvis, die zijn vangarmen naar alle kanten kronkelde en plotseling een zwarte vloeistof in het water spoot, waardoor elk uitzicht werd belemmerd.

De octopus, achtarm of soms ook inktvis geheten, bezit aan het einde van het darmkanaal een inktklier, welke bij dreigend gevaar een bruinzwarte vloeistof uitstoot, die het water in de nabijheid ondoorzichtig maakt. De inktvis vangt zijn prooi met zijn 8, van zuignappe voorziene armen. De inhoud van de inktzak dient voor de bereiding van een soort donkerbruine waterverf, die gebruikt wordt voor aquarellen in bruine toon.

Enige ogenblikken keek Raffles met verbazing en afschuw naar het weerzinwekkende beest, maar toen begreep hij toch, dat hij zich zo snel mogelijk moest verwijderen.

De schat kon hij toch niet meenemen en hij voelde er weinig voor, om louter voor zijn plezier nog langer te blijven in deze onderzeese ruimte met zulk een afschuwelijk zeemonster tot gezelschap.

Spoedig besloten, telefoneerde hij nu Brand, dat deze het touw langzaam moest inpalmen en toen hij even later weer aan boord van de motorboot was, maakte Brand zo vlug mogelijk de zware duikerhelm los.

— Ben je erg vermoeid, Edward? vroeg zijn vriend.

— Volstrekt niet, luidde 't antwoord. Ik weet van geen vermoedenis, maar ik ben boven gekomen, omdat ik gezelschap kreeg.

— Gezelschap? vroeg Brand verwonderd, van wie?

— Vraag liever van wat, zei Raffles, en nu vertelde hij zijn vriend het avontuur met de octopus.

Brand zat te rillen en moest zichzelf bekennen, dat hij niet de moed zou hebben om naar beneden te gaan, als hij wist, dat dat afschuwelijke ongedierte er nog zat.

— Maar ik ga wél, zei Raffles, en ik moet nog eerst een paar dingen mee naar beneden nemen. In de eerste plaats dit kleine elektrische pistooltje. Als die afzichtelijke sinjeur daarvan een kogeltje in zijn weke lichaam krijgt, smoest hij er nooit meer over. En ten tweede moet ik even naar de kajuit, om dat stuk waterdichte stof te halen, benevens die vijf en twintig meter staaldraadkabel.

— Wat moet je daarmee, Edward? vroeg Brand. Moet het ene einde hier aan boord blijven, opdat ik daarmee de kistjes met goud kan ophalen?

Raffles begon te lachen.

— Neen, amice, zei hij, dat zou niet gaan, het is veel te zwaar. Misschien, dat je het onder water nog op zou kunnen trekken, maar zo gauw als het boven de oppervlakte verschijnt, wordt het veel te zwaar, dus dat zou niet gaan. Maar dat hoeft ook niet; ik zal wel maken, dat het toch naar boven komt.

— Hoe wil je dat dan doen, Edward? vroeg zijn vriend, die door de woorden van Raffles erg nieuwsgierig was geworden.

— Dat kan ik je niet zeggen, Charles, maar je zult het wel aanstonds zien.

Raffles bracht nu vlug een en ander in orde en een paar minuten later zakte hij weer naar de bodem der zee.

Daar aangekomen, legde hij 't staaldraadtouw, dat hij had meegenomen, ter zijde.

Toen kroop hij weer door de opening en bereikte weer langs dezelfde weg het ruim.

Hij had bovendien een handig apparaat meegenomen, voorzien van een hefboom. Hij bevestigde nu een der uiteinden van de staaldraadkabel aan een der millioenenkistjes, hief met behulp van de hefboom de cassette van de grond en nu viel het hem niet meer moeilijk om het kistje daar te brengen, waar hij het hebben wilde. Nu ontvouwde Raffles een groot stuk doek, dat hij had

meegebracht. Hij maakte daar van dit waterdichte linnen, waaromheen een stevig net zat, een ballon en liet daarin de gecomprimeerde lucht ontsnappen uit het apparaat, dat Brand boven de wateroppervlakte liet werken.

Hij zelf kreeg lucht uit het zuurstofapparaat, dat achter op de scaphander was bevestigd. Naarmate het doek zich meer en meer met lucht vulde, hief het zich omhoog; het was precies hetzelfde als een luchtballon, die met waterstofgas werd gevuld en omhoog wilde stijgen. Alleen deze ballon trok door de hevige druk van het water heel wat steviger.

Nu maakte Raffles aan het einde van de luchtzak een stuk van de staaldraadkabel vast en bond hieraan het kistje met goud, dat hij van de stapel had afgenomen. De zwaarte van het kistje hield de ballon omlaag, maar onafgebroken liet hij in de zak meer lucht lopen, tot deze zich ook in de waterdichte zak ging comprimeren.

Het werd nu als het ware een strijd tussen de lichtheid van de lucht en de zwaarte van het goud, waarin het laatste tenslotte het onderspit moest delven.

Strakker en strakker trokken de korden van de luchtzak, tot Raffles eindelijk merkte, dat het kistje een weinig van de zeebodem werd opgeheven. Toen liet hij nog enige ogenblikken lucht toestromen, bond vervolgens de nauwe opening zorgvuldig dicht en daar zweefde statig als een luchtballon door het lucht-ruim, de luchtzak door het zeewater naar omhoog.

Toen dit geschied was, keek hij zorgvuldig rond naar de inktvis, maar waarschijnlijk was het ongedierte gevluht, want er was geen spoor meer van te ontdekken.

Nu telefoneerde Raffles naar Brand, op welke wijze het hem gelukt was het kistje naar boven te krijgen.

Brand riep terug, dat de maan juist was opgekomen en dat hij zich moest haasten terug te keren, want dat de vloed opkwam. Ook had hij van Eddy-stone licht zien naderen.

Raffles liet zich nu ophalen. Weldra had hij zijn duikerpak weer uit en stond hij aan boord van de motorboot naast zijn trouwe vriend, die zich zo ongerust had gemaakt, maar nu de koning te rijk was.

Ook Raffles lachte.

En geen wonder. Hij had er alle redenen voor.

— Drie miljoen gulden voor ons, Charles, wat zeg je ervan? De rest moeten we, jammer genoeg, voor de bank laten, wij hebben geen tijd om die andere zware kisten nog omhoog te halen.

En nu, Charles, voortgemaakt.

Gooi ons vistuig uit, opdat iedereen meent, dat we op de visvangst zijn geweest en niemand achterdocht kan koesteren.

Aldus geschiedde.

Langzaam voer de motorboot naar de kust en de ballon, die de goudschat naar boven had getrokken, zweefde tegen de achtersteven, nog juist onder de wateroppervlakte.

Zuidelijk van Plymouth werd de boot gemeerd.

Hier was het stil en eenzaam.

Voordat het sloopje aan de kust kwam, beproefden de beide vrienden de zware kist, die onder de ballon meevoer, aan boord te hijsen. Het bleek niet mogelijk.

Het kistje was, zodra het boven water kwam, zo zwaar, dat de boot op levensgevaarlijke wijze ging overhellen naar de kant, waar men het binnen boord wilde halen, terwijl tevens het gevaar ontstond, dat de ballon met ge-comprimeerde lucht boven water uit zou schieten en barsten.

Raffles zocht nu tussen de rotsen naar een geschikte plaats om te landen en vond deze ook al spoedig.

Door een aantal klippen werd een beschutte driehoek gevormd, die een waterbassin insloot, en in deze natuurlijke haven bracht hij het sloopje.

— Als nu de vloed komt, zei Raffles, drijft de ballon vanzelf met zijn kostbare last deze haven binnen. Dan laten wij de lucht ontsnappen en alles zinkt op de bodem, zodat wij bij eb de schat kunnen bereiken en meenemen.

Het is nu Zondag. Als het straks licht is, hebben wij tijd in overvloed.

Hoofdstuk VII

DRIE MILLIOEN GULDEN

In de namiddag van de volgende dag was heel Plymouth in rep en roer.

Als een lopend vuurtje had zich de mare door de stad verbreid, dat duikers de schat van de «Tasmania» hadden gevonden. Deze zou hij eh naar boven

worden gehaald.

De wonderlijkste verhalen deden de ronde van millioenen, die in de hut van de Australiër waren gevonden.

Een hele vloot van boten en bootjes yerliet Plymouth, om het zeldzame

schouwspel te gaan bijwonen, dat een schat uit de diepte werd gehesen.

Wat was er waar van deze verhalen?

De nuchtere feiten kwamen op het volgende neer:

Casati zou in de namiddag proberen om de schat naar boven te brengen, die hij voordien ontdekt had; onder inspecteur Baxter's leiding zou de politie toezicht houden op het gevaarlijke en omslachtige werk.

Mr. Fergusson was aan boord van het duikerschip, waar zich ook nog de twee andere directeuren van de Bank van Engeland bevonden, voorts hoofdinspecteur Baxter en inspecteur Marholm.

De heren spraken druk over de gezonken millioenen en de duikersarbeid.

Edmonds zou met de drie andere duikers tegelijk naar beneden gaan, opdat Casati hun dadelijk de schatkamer zou kunnen wijzen.

Met z'n vieren zouden zij ook gemakkelijker het goud naar boven kunnen brengen.

De duikers waren in de beste stemming door het vooruitzicht op de premie, die hun beloofd was.

De spanning werd algemeen, toen het viertal ging duiken.

Na circa twintig minuten kwamen zij weer boven en Edmonds deelde mede, dat het 't beste zou zijn, als het schip vlak boven het wrak ging liggen. Zo werd gedaan. Kapitein Brown manoeuvreerde zodanig met zijn vaarttuig dat het op de plek kwam te liggen, waar de ton dobberde en liet de kraan opstellen, waarmee aan lange kettingen de ijzeren kistjes konden worden opgetakeld.

Het werd doodstil in het rond.

De nieuwsgierigen in hun boten hadden een grote kring gevormd en keken allen in ademloze spanning toe.

Millioenen, vele millioenen zouden straks worden omhoog gebracht.

Ieder der omstanders wenste op dit ogenblik duiker te zijn om de premie te kunnen opstrijken.

Allen keken... en zwegen.

De arbeid had nu geregeld voortgang.

Twee uur later kon het signaal gegeven worden: de eerste kist ophalen.

Knersend sloegen de ketenen aan, de stoomlier stampte en siste.

Toen een plassen, en een druipend ijzeren kistje verscheen boven water; de kraan draaide ...en nu lagen de eerste 250.000 pond, drie miljoen gulden, op dek.

De Engelse Bank had een dubbel stel sleutels van de goudcassettes; een der directeuren had ze meegenomen, het kistje werd geopend en daar blonk het gele, glanzende metaal hen tegemoet.

In zijn grote vreugde ging de eerste bankdirecteur naar Casati toe:

— U, signor, zei hij, terwijl hij Raffles geroerd de hand drukte, danken wij deze vondst. Wilt ge hier maar de premie van duizend pond voor de ontdekker in ontvangst nemen? De bank zal u grote dankbaarheid blijven betonen.

Met deze woorden overhandigde hij Casati een enveloppe.

De duiker was opgestaan; hij was nog in zijn duikerpak, maar de helm was afgeschroefd en dat kwam Raffles eigenlijk wel een beetje ongelegen, want hij had grote moeite om zijn lachen in te houden.

Hij beet echter op zijn lippen, stamelde enige woorden van dank en stak de enveloppe in zijn zak.

Dan strekte hij zich weer uit op zijn ruststoel, alsof er niets bijzonders was gebeurd.

Hij voelde, dat aller ogen op hem gericht waren en hij liet zich die hulde doodgemoedereerd aanleunen, alsof hij daar ook het volste recht op had.

Tot de avond werd doorgewerkt.

Het zevende kistje lag op dek, toen door de duikers gemeld werd, dat dit het laatste was.

De bankdirecteuren keken elkaar enigszins verbaasd aan.

Zij wisten zeker, dat in Sydney acht kistjes aan boord waren gebracht.

Edmonds werd nu ontboden.

— Hebt gij het aantal kistjes geteld? vroeg hem een der bankdirecteuren.

— Zeker, luidde het antwoord. Toen ik het laatst beneden was, lagen er nog vier kistjes. Drie waren toen al omhoog

gebracht. Er moeten dus zeven kistjes geweest zijn.

— Ja, juist, zeven kistjes zijn aan boord. Maar acht werden indertijd ingescheept. Dat is wel merkwaardig. Waar kan dat achtste kistje zijn?

Edmonds keek de spreker verbluft aan.

— Hoe moet ik dat weten, sir? Mijn duikers en ik kunnen u bevestigen, dat er maar zeven kistjes op die plek in het ruim waren.

— Dan is het achtste kistje waarschijnlijk in een ander deel van het schip, of...

Hij voltooide de zin niet.

Zijn collega keek hem vragend aan, maar de ander zei slechts:

— Merkwaardig, heel merkwaardig.

Een der andere bankdirecteuren zei thans:

— Waarde heer Edmonds, zeg nog niets van alles, wat ik u meedeelde, maar laat het wrak nog eens nauwkeurig onderzoeken. Het achtste kistje moet er toch óók zijn, want geen uwer kan zo'n centenaarslast verdonkeremanen en 250.000 pond is geen bagatel.

Edmonds antwoordde:

— Ik ga dadelijk met Casati, mijn beste duiker, weer naar beneden. Dadelijk.

Edmonds ging naar Casati en vroeg hem, of hij er iets op tegen had nog eens te duiken, om naar het achtste kistje te zoeken.

Zonder te antwoorden, maakte deze zich terstond gereed voor een nieuwe tocht.

Een ogenblik later waren Edmonds en Casati opnieuw onder water verdwenen.

Na een half uur keerden zij terug. Er was niets gevonden en Edmonds sprak als zijn mening uit, dat dit kistje bij het vergaan van het schip misschien was verloren geraakt. Dit was lang niet onwaarschijnlijk, daar zich achter in de schatkamer een groot gat bevond, waardoor de kist heel gemakkelijk kon zijn heen gegleden.

Deze veronderstelling was zeer aannemelijk.

Inspecteur Baxter alleen schudde ongelovig het hoofd.

Toen Edmonds hem aanbood om zich dan eens persoonlijk te gaan overtuigen, wees hij dit aanbod met grote beslistheid van de hand.

De bankdirecteuren moesten zuchtend constateren, dat 250.000 pond sterling voor de Bank waren verloren gegaan.

Hun taak was hier nu echter afgelopen en het schip van kapitein Brown kon naar Plymouth terugkeren.

Toen zij onderweg waren, richtte inspecteur Marholm het woord tot zijn onmiddellijke chef Baxter en zei:

— Zeg, inspecteur, waarom twijfelde je eigenlijk aan het verhaal van Edmonds? Vertrouw je de man niet?

— O, aan hem twijfel ik niet in het minst en ik zou zijn veronderstelling dan ook onmiddellijk willen aanvaarden, als er niet iets was, dat mij als het ware belet er aan te geloven en aan iets anders te denken.

— Waaraan dan?

— Nu, ik kan er niets aan doen, maar ik moet voortdurend denken aan de mogelijkheid, dat Raffles hierbij de hand in het spel heeft.

— Raffles? vroeg Marholm verbaasd. Hoe kom je daar nu weer aan? Je ziet spoken op klaarlichte dag, geloof ik.

— Zet maar niet zulke verwonderde ogen op, zei Baxter, een beetje boos. Eerstens is die kerel overal toe in staat, maar in hoofdzaak breng ik deze zaak met hem in verband vanwege dat briefje dat ik enige dagen geleden van hem ontving, naar aanleiding van die heler in Oxfordstreet te Londen.

— Maar dat briefje was toch waarheid en iemand, die de politie op een goed spoor brengt, kan toch geen misdadiger zijn.

— Maar Marholm, riep Baxter uit, hoe heb ik het nu met je? Raffles geen misdadiger? En zijn diefstallen dan?

— Nu ja, maar hij zal ook nooit mensen benadelen, die eerlijk en niet gierig zijn. Alleen nette schurken besteelt hij. Bovendien zoek ik geen verband tussen het verdwijnen van een der goudkistjes en de waarschuwing betreffende die heler, Mr. Fox.

— Nu moet ik je toch even op de

vingers tikken, zei Baxter, die Mr. Fox is een neef van de Mr. Fox, die met de « Tasmania » naar de bodem der zee is gegaan. Het zou me dus niets verwonderen, als hij hierdoor op de hoogte gekomen was van het feit, dat het testament in het wrak lag en nu heb je toch ook gehoord dezer dagen, want het heeft in bijna alle kranten gestaan, dat Miss Watkins in het rechtmatig bezit gekomen is van haar erfenis.

— Maar dan moeten die papieren uit het wrak gehaald zijn; wie kan dat hebben gedaan? Als die Italiaan, hoe heet hij ook weer? Casati, geloof ik, er niet geweest was, zou men er nu nog niet in geslaagd zijn het goud boven te brengen. Zou hij misschien...

Beide politiemannen keken in de richting, waar zij de handige Italiaanse duiker zagen zitten. Hij keek hun even aan, knikte met een vriendelijke glimlach op zijn gelaat, zoals iemand doet, die met de gehele wereld goede vrienden is en ging door met datgene, waarmede hij bezig was, namelijk het schoonmaken van zijn nagels.

— Neen, zei Baxter halffluid, dat geloof ik eigenlijk toch niet. Die man kan Raffles niet zijn. Je zoudt er bijna toe komen om de gehele wereld te verdenken en ik heb me al zó dikwijls vergist, dat ik op dit punt een beetje voorzichtiger ben geworden.

Toen het stoomschip aan de kade te Plymouth meerde, stond een grote mensenmassa de boot op te wachten. Onder al die mensen stond een telegrambesteller, die met een groene enveloppe zwaaide.

Het bleek een telegram voor Hoofdinspecteur Baxter te zijn.

Zodra hij voet aan wal zette, werd het hem overhandigd.

Deze opende haastig het epistel, maar nauwelijks had hij het gelezen, of hij stiet een kreet van woede uit.

— Wat is er? vroeg een der bankdirecteuren.

Bleek van opwindung overhandigde Baxter hem het telegram.

En de directeur las met grote ogen luidop:

« Ik deel de politie-inspecteur Baxter door deze mede, dat het achtste vermiste kistje van de Engelse Bank zich bevindt in de bekende driehoek bij de molenrotsen. Als het eb is, kan het kistje heel gemakkelijk van daar worden weggehaald. De plaats is dan droog.

» Met vriendelijke groeten,

» John Raffles. »

Marholm had enige moeite om een opkomende lach te verbergen.

Maar hij bedwong zich en zei met onschuldig gezicht tot Baxter:

— Het is een glatte vogel, die Raffles, nietwaar, chef?

Baxter antwoordde niet, maar draaide zich om. Het zonderlinge telegram ging van hand tot hand en Edmonds zei:

— Ik geloof, dat iemand hier een heel flauwe grap heeft willen uithalen, maar ik elk geval moet de aangeduide plaats nader onderzocht worden.

Nu las kapitein Brown de brief.

Hij lachte en maakte de opmerking, dat op de aangeduide plek inderdaad een driehoek door de rotsen werd gevormd. Met een roeiboort kon men heel gemakkelijk de plek bereiken.

Besloten werd, diezelfde nacht bij eb naar de plaats te varen. Kapitein Brown zou voor de tocht een motorboot beschikbaar houden.

Terwijl de heren het schip verlieten, had Casati zich verkleed en deelde Edmonds mede, dat hij zich wat in Plymouth wilde verpozen na al die inspannende arbeid.

De duikerchef gaf daartoe gaarne verlof en Casati verliet het schip, om er nooit meer op terug te keren.

Toen die avond de motorboot zich gereed maakte, om naar de rotsdriehoek te varen, zaten Raffles en Charles Brand al in een coupé eerste klasse, op weg naar Ramsgate, om vandaar naar Ostende over te steken.

De heren in de motorboot zaten allen met lange gezichten te kijken. Zij hadden een gevoel, alsof zij geducht bij de neus werden genomen.

Kapitein Brown had het bevel op zich

genomen. Hij wist uitstekend de weg in deze wateren vol verborgen klippen. De eb had thans vele rotsen blootgelegd en bij het schijnsel van lantaarns en fakels manœuvreerde de boot handig overal tussendoor.

Daar werd de driehoek zichtbaar.

Grote onrust greep de opvarenden aan.

Toen de boot stil lag, was inspecteur Baxter de eerste, die er uitsprong, direct gevolgd door de anderen.

Inderdaad, daar lag op de rotsbodem het vermiste kistje en een der bankdirecteuren haastte zich, het deksel op te lichten.

Een kreet van verrassing en schrik steeg op uit alle kelen.

Het kistje was leeg.

Maar aan het deksel was aan de binnenzijde een stuk perkament bevestigd, waarop in grote letters stond geschreven:

« Ik geef de Engelse Bank het achtste kistje gaarne terug. Maar de inhoud houd ik en hoop daarmee nog heel wat ellende in de wereld te kunnen lenigen. Mijn aandeel in de premie voor het naar boven brengen van het goud sta ik graag

af aan mijn drie collega's. Ik heb dat geld niet nodig. Met een vriendelijke groet aan inspecteur Baxter,

John Raffles,
de gewezen duiker Casati »

De uitwerking van deze brief is niet makkelijk te beschrijven.

Baxter was dol van woede. Want het was heel wat voor iemand, die zozeer met zichzelf is ingenomen als deze hoofdinspecteur van de recherche, om voor de zoveelste keer te moeten erkennen, dat hij bij de neus genomen was door de Grote Onbekende. En Baxter bekende het nooit graag, wanneer hij een nederlaag had geleden. Hij smoorde een zware vloek tussen de lippen, bedwong zich met de meest mogelijke moeite en bracht er eindelijk uit, daar aller ogen op hem gericht waren:

— Die Raffles, die Raffles. Ik zal er niet veel van zeggen, maar toch moet mij van het hart, dat ik hoop, dat dit nu werkelijk de laatste maal zal zijn, de allerlaatste maal.

Misschien zijn er lezers, die veronderstellen, dat hierop niet veel kans bestaat.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT

Het kostbare geheim

10 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TIEN FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 49.— VOOR f 29.⁵⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.— of meer p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit : 1. Slaven van Sumuru — 2. De geheimzinnige Sumuru, beide door Sax Rohmer — 3. Het Arsenal Stadion Mysterie — 4. Stanley Matthews ontvoerd, beide door Leonard Gribble — 5. Satan Hall Detectieve — 6. De Vlam moet sterven, beide door Carroll J. Daly — 7. Moord kan grappig zijn door F. Brown — 8. Het Hoefijzermysterie — 9. Het Mysterie van Kamer 821 — 10. De spookmijn, alle door Frank Gruber.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2273 pagina's.

Deze boeken kostten f. 49, nu **VOOR SLECHTS** f. 29.50, desgewenst betaalbaar met f 3.— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 29.50 of 1e termijn.

Men vermeldte : « Detective Ster - Serie ; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266